Η ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ

ΣΦΑΙΡΑ

ΑΘΗΝΑΙ 1921. - ΕΤΟΣ Γ' ΑΡΙΘ. 111
ΣΑΒΒΑΤΟΝ 13 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ
ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΛΟΝ ΛΕΠΤΑ 30
ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΚΑΙ ΕΠΙΤΑΓΑΙ ΑΠ' ΕΥΘΕΙΑΣ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΝ
ΓΡΑΦΕΙΑ: ΠΑΡΑ ΤΗ ΠΛΑΤΕΙΑ ΟΜΟΝΟΙΑΣ
ΟΔΟΣ ΑΓ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ 7

ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ Ἐτησία δρ. 15.— Ἑξάμ. δρ. 8
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ » » 20.— » » 10
ΑΜΕΡΙΚΗΣ » Δολ. 4.— » δολ. 2
ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ:
ΑΝΤΩΝΙΟΣ Μ. ΣΥΡΙΓΟΣ
Συντάκτας καὶ συνεργάται οἱ καλλίτεροι καὶ γνωστότεροι τῶν Ἑλλήνων δημοσιογράφων.
ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗΣ: Δ. ΓΕΝΟΒΕΛΔΗΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΘΑ ΕΠΙΤΡΑΠΗ ΕΦΕΤΟΣ Η ΜΑΣΚΑ!

Ο ΟΦΦΜΑΝ
ΚΑΙ ΤΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ ΤΟΥ

Τά «Παραμύθια τοῦ Ὄφφμαν» δὲν εἶνε πολὺ καινούργια ὅπερα· ὡς τόσο οἱ Ἀθηναῖοι τὸ περασμένο μόλις καλοκαῖρι τὴν ἐγνώρισαν καὶ αὐτὸ χαρις εἰς τὸν Ἑλληνορωσσικὸν θίασον τῆς κ. Σαμπανιέβα. Διὰ τὸν θίασον αὐτὸν θὰ ἔπρεπε νὰ γραφοῦν μερικὰ λόγια, ἰδίως διὰ τὸν περιεργον τρόπον τῆς συγκροτήσεώς του.

Ἡ κ. Σαμπανιέβα, ἡ ὁποία ἔπαιζεν εἰς τὴν Αὐτοκρατορικὴν Ὄπεραν τῆς Πετρουπόλεως, κατῆλθεν εἰς τὴν Ἑλλάδα μαζὶ μὲ τὸν δεύτερον σύζυγόν της κ. Σαμοσούνη, ἕ ἱκανώτατον, κατὰ γενικὴν ὁμολογίαν, μαέστρον. Μετ' ὀλίγον φεύγων καὶ αὐτὸς τὴν μανίαν τῶν Μπολσεβίκων, ἔφθασεν ἐδῶ καὶ ὁ κ Κρυωνᾶς, εὐγενὴς υἱὸς ἑκατομμυριούχου Ἕλληνος· διαμένοντος ἐν Μοσχᾷ Οἱ Μπολσεβίκοι διήρπασαν ὅλην τὴν περιουσίαν των καὶ ὁ κ Κ υω ᾶς, ἐλθὼν ἐδῶ, ἠναγκάσθη νὰ ἐ μετολλευθῇ τὴν ἐρασιτεχνικὴν εἰς τὴν μουσικὴν ἐπίδοσίν του, διὰ νὰ κερδίσῃ τὸ ψωμί του. Συνεβλήθη μὲ τὴν κ. Σαμπανιέβα, καὶ ἀπεδείχθη ὅτι τὸ σπάνιον μέταλλον τῆς φωνῆς του μὲ τὴν συνεχῆ ἐξάσκησιν τονοῦται καὶ τελειοποιεῖται. Ἄλλα καὶ πάλιν ὁ θίασος ἦτον ἀτελης, ἔλειπεν ὁ βαρύτονος. Ἐξαφνα ἐμφανίζεται ἐδῶ ὁ κ. Ὄρντα, ὁ θαυμασιος βαρυτονος καὶ πρῶτος σύζυγος τῆς κ. Σαμπανιέβα. Εἶχαν νὰ ἰδωθοῦν ἀπὸ τὸν καιρὸν τοῦ χωρισμοῦ των· ἀλλ' ἡ κοινὴ ἀνάγκη τοὺς ἤνωσεν, ἡ συμφιλίωσις των ἔγινεν ἐπὶ τῆς σκηνῆς τοῦ δημοτικοῦ θεάτρου, καὶ ὁ θίασος, ἄρτιος πλεον ὡς πρὸς τοὺς πρ ταγωνιστὰς συμπληρωθεὶς ἐκ νέων ἐνν ιων διὰ τοὺς δευτερευοντας ρόλους, ἤρχισε τὰς παραστάσεις του. Και πρέπει νὰ ὁμολογηθῇ ὅτι εἰς αὐτὸν ὀφείλομεν τὴν ἄμεμπτον ἐκτέλεσιν πολλῶν ἐ κλεκτῶν μελοδραμάτων, ὅπως ἡ «Μανόν», ἡ «Σοναμπουλα» καὶ τελευταῖα τα «Παραμύθια του Ὄφφμαν» Ἡ λυρικὴ αὐτὴ ὅπερα τοῦ φημισμένου γερμανοῦ μουσουργοῦ Ὄφεμπαχ θεωρεῖται ὡς μία ἀπὸ τὰς καλλιτέρας τοῦ εἴδους της—καλλιτέρας καὶ πλέον δυσκατελέστους, διότι μόνον καλλιτέχναι τῆς ἀξίας τῆς κ. Σαμπανιέβα καὶ τοῦ κ. Ὄρντα θὰ ἠμποροῦσαν νὰ ἐκτελέσουν ἄψογα μέσα εἰς τὴν αὐτὴν παράστασιν τρεῖς τόσον διαφορετικοὺς ρόλους. Ἐκτὸς ὅμως τῆς μουσικῆς ἀξίας τῆς ὅ ερας, πολὺ ἐντυπωσιακὴ εἶνε καὶ ἡ περιεργοτάτη ὑπόθεσίς της.

Και ἀν το μελόδραμα εἶνε γνωστὸν πλέον ἂν καὶ ὀψιμως εἰς τους Ἀθηναίους, ὁ Ὄφφμαν εἶνε ἐντελῶς ἀκόμη ἄγ ωστος.

Ἀναλαμβ ανεν τους τὸ γνωρίσῃ ἡ «Σφαῖρα».

Ὁ Ἐρνεστο Θεοδωρος Ἀμαδεύς Ὄφφμαν ἔχει ἀναγνωρισθῆ ὡς ἕνας ἀπὸ τους καλλιτέρους καὶ περιερ ιστ ρους διηγηματογράφους τῆς Γερμανίας. Γεννήθη εἰς τὸ Βερολῖνον τὸ 1776 καὶ ἀπέθανε το 1822 Φυσ: σπανία καὶ ἔξαιρετικη ἀνεδειχθη γραγγορα ἱκανὸς μουσικός, ζωγράφος, λογοτεχνης καὶ δικαστικ ς. Συνέθεσε καὶ συνεγραψε πολλὰ ἔργα τὰ ὁποῖα διακρίνει μία ἰσχυρα καὶ δαιμονική φαντασια. Τα περισσότερα ἔργα του, εἶνε φανταστικά, ἐξωτικά, παραμύθια κάποιου ἄλλου μαγεμένου κόσμου. Ἄλλα τὸ ἐξωτικότερο καὶ ζωντανότερο ἤπαρμυθι τουβ τὴρξεν ἡ ἰδ α του περιπετειώδης ζωή.

Λυπουμαι πού ὁ χῶρος δὲν μ' ἀφινει νὰ ἐκταθῶ. Σημειωνω μονον ὅτι ἐζησεν ἐν μέσῳ ἀλλεπαλλήλων ἠθικῶν καὶ ὑλικῶν σεισμοχαριῶν αἱ ὁποῖαι ἀρχίζουν μ' ἕνα ἀτυχῆ του σφοδρον ἔρωτα εἰς τὰ δεκαέξη του χρόνια καὶ τελειώνουν μὲ τὸν ὀδυνηρον θανατόν του προελθοντα ἀπὸ φθισιν τοῦ νωταιου μυελοῦ καὶ γενικὴν του παραλυσίαν —συνέπειαν τοῦ τρομεροῦ του πάθους προς το ποτό, ποὺ τὸν ἐκυρίευσε κατὰ τὰ τελευταία του χρόνια. Τοῦ ἦτο πλέον ἀδυνατον νὰ γρ ψῃ μίαν γραμμήν, ἂν δὲν εὑρίσκετο ἐν προπλῃ μεθης καὶ διημέρευε καὶ διενυκτέρευεν εἰς την ταβ ρναν τοῦ Λουθήρου, ἡ ὁποία ἀπ' αὐτον ἔμεινεν ἱστορική.

Ἐκεινα ποὺ τον ἀνέδει:αν ὑπε ροχον διηγηματογράφον εἶνε τὰ «Contes Fantastiques». Ἀπο αὐτα ἐβγῆκε καὶ ἡ ὑπο ουσις τῆς ὄ ερας. Ὁ Λιμπρετίσας ἔπηρεν αὐτον ὡς κυριον ἥρωα, συνεγραψε τα ἐπεισοδια διαφόρων διηγημάτων του, καὶ ἔκαμε τὰ «Παραμύθια τοῦ Ὄφφμαν». Ἰῶν διηγηματο αὐτῶν, ἀριστουργηματικῶν καὶ πρωιοτυ ωτατων, ἀρχιζει ἀπὸ σημερον ἡ δημοσιευσις εἰς τὴν «Σφαιραν», κατὰ τὴν χρονολογικην σειρον ποὺ ἔγραφησαν Μετεφράζοντοι ἀπο εἰδικὸν συνεργατην τον κ. Πρασσᾶν τοῦ ὁποιοῦ καὶ ἄλλοτε ὡ αἱαι μεταφράσεις ἔχουν δημοσιευθῆ εἰς τὴν «Σφαῖραν».

Νομιζω ὅτι δὲν θὰ ἦτο περιττὸν νὰ συστήσω εἰ τους ἀναγνώστας νὰ τα παρακ λυθησουν. Θὰ τοὺς ἀρεσουν πολύ. Δ. ΓΕΝΟΒΕΛΛΗΣ

Εἰς το ἐρχόμενον φύλλον ὁ συνεργάτης μας κ Ἕσπερος ἀρχίζει μίαν σε ρον ἐκλεκτῶν καὶ πολὺ κομψογραμμενων ἐρωτικῶν ἐπιστολῶν. Ἔτίσης εἰς τὸ ἐρχόμενον οἱ κ. κ. Roméo καὶ Ἄττίκ.

ΥΠΕΡΦΥΣΙΚΟΝ ΚΑΙ ΠΝΕΥΜΑΤΙΣΜΟΣ

ΤΑ ΠΕΙΡΑΜΑΤΑ ΤΟΥ κ. ΧΑΝΟΥΣΕΝ

Μὲ τὰ καταπληκτικὰ πράγματι πειράματα τοῦ δόκτορος Χάνουσεν, τὸ θέμα τῆς γενικῆς συζητήσεως εἰς τὰς Ἀθήνας σήμερον εἶνε ὁ πνευματισμός. Καὶ οἱ ἄπιστοι θωμάδες, οἱ ἀδιάλλαντοι ὑλισταί, ἀναγκάζονται νὰ ὁμολογήσουν ὅτι ὑπάρχει τὸ ὑπερφυσικόν, τὸ ἐκφεύγον ἀπὸ τὰ σύνορα τῆς ὕλης Ἡ δύναμις τῆς ὑποβολῆς καὶ τοῦ ὑπνοτισμοῦ ἄλλως τε εἶνε γενικῶς παραδεδεγμένη πλέον καὶ ἐπιστημονικῶς ἐξηκριβωμένη, εἰς πολλὰ δὲ εὐρωπαϊκὰ δικαστήρια χρησιμοποιοῦνται πνευματισταὶ πρὸς διαφώτισιν διαφόρων μυστηριωδῶν ἐγκλημάτων. Καὶ ὁ κ. Χάνουσεν ἐπανειλημμένος ἐχρησιμοποιήθη εἰς τὴν Γερμανίαν ὡς ντετεκτίβ, καὶ τελευταίως μάλιστα κατόρθωσε διὰ τοῦ πνευματισμοῦ νὰ ἀνακ λύψῃ τοὺς δράστας μιᾶς μεγάλης κλοπῆς, ἑκατομμυρίων ὁλοκλήρων, ἡ ὁποία διεπ ράχθη εἰς Τράπεζαν τοῦ Βερολίνου.

Εἰς τὰ δικαστικὰ χρονικὰ τῶν διαφόρων κρατῶν ἀφθονοῦν τέτοια ὑπερφυσικὰ φαινόμενα. Ἐνθυμοῦμαι τώρα ἕνα βιβλίον τοῦ Ἰρλανδοῦ πνευματισοῦ Τσάρλεϋ, εἰς τὸ ὁποῖον ἐδιάβασα τὸν δραματικὸν τρόπον μὲ τὸν ὁποῖον ἕνας Ἄγγλος κατηγορούμενος ἐπὶ δολοφονία ὡμολόγησε τὴν ἐνοχήν του. Ὅλαι αἱ καταθέσεις τῶν μαρτύρων ἦσαν εὐνοϊκαὶ δι' αὐτὸν καὶ ἦτο φανερὸν ὅτι τὸ δικαστήριον ἔμελλε νὰ τὸν ἀθωώσῃ. Ἀλλὰ ἐξαφνα περὶ τὸ τέλος τῆς δίκης ὁ κατηγορούμενος εἶδεν ἢ ἐνόμισεν ὅτι εἶδεν ἕνα πρόσωπον νὰ ἐγειρεται εἰς τὴν θέσιν τῶν μαρτύρων καὶ νὰ σημώνῃ τὰ χέρια ὡς ἂν ἐπρόκειτο νὰ ὁρκισθῇ. Καὶ εἰς τὸ πρόσωπον αὐτό, τὸ ὁποῖον κανεὶς ἄλλος ἐκτὸς τοῦ κατηγορουμένου δὲν ἔβλεπεν, ὁ ἔνοχος ἀνεγνώρισεν ἀμέσως τὸ θῦμα τοῦ ἐγκλήματός του. Καὶ τότε κατελήφθη ὑτὸ τόσον τρόμου, ὥστε πρὸς γενικὴν κατάπληξιν τῶν δικαστῶν καὶ τοῦ ἀκροατηρίου, ὡμολόγησε μὲ ὅλας τὰς λεπτομερείας τὸ ἔγκλημα του.

Κάτι ἀναλογον συνέβη εἰς ἕνα δικαστήριον τῆς Βιέννης πρὸ ἐτῶν μὲ τὴν ὑπόθεσιν τῆς Φραντζέσκας Κλαῖν Ἡ γυναῖκα αὐτὴ ἡ ὁποία ὑπῆῳξε διάσημος διὰ τὴν ὡραιότητα της, εἶχε δολοφονήσει ἕνα πλούσιον γεροντα ὀνομαζομενον Σικόρα. Καμμία ὑπόνοια δὲν ἤγερθη κατ' αὐτῆς καὶ ἡ Φραντζέσκα ἔμεινεν ἀνενόχλητος ἀπ' τὴν Δικαιοσύνη». Ἀλλ' ἡ δολοφόνος ἐν τῷ μεταξὺ ὑφίστατο ἕνα τρομερὸν μαρτύριον. Ὁσάκις ἀπεπειράτο νὰ χρησιμοποιήσῃ τὸν καθρέπτην, ἀντίκρυζε μέσα εἰς αὐτόν, ἀντὶ τῆς μορφῆς της, τὸ αἱματωμένο πρόσωπο τοῦ Σικόρα. Ὁ ὑποτισιασμὸς δὲ αὐτὸς τόσο τῆς ἐταρασσε τος φρένας, ὥ τε μετ' ὀλίγον δὲν ἠμπόρεσε ν' ἀνθεξῇ, ἀλλα παρεδόθη μονη της εἰς τὴν ἀστυνομίαν καὶ ὡμολογησε το ἔγκλημά της.

Ἡ δύναμις τοῦ ὑπνοτισμοῦ

Τὸ ὑπερφυσικον λοιπὸν ὑπαρχει καὶ ὑπάρχουν ἄνθρωποι, οἱ ὁποῖοι καταλλήλως καλλιεργησαντες τὸ πνεῦμα των ἀπέκτησαν δυνάμεις ὑ τερφυσικάς, εἰς τρόπον ὥ τε νὰ εἰσδ ουν εἰς τὴν σκέψιν τῶν ἄλλων ἡ νὰ ἐπιβάλλουν εἰς ἄλλους τὴν θέλησίν των Ὑπάρχουν πνευματισταὶ οἱ ὁποῖοι τόσον ἰσχυρῶς κυριαρχοῦν τοῦ μέντιουμ, ὥστε δύνανται νὰ διατάξουν τοῦτο καὶ ἔγκλημα ἀκόμη νὰ διαπράξῃ. Ὑπάρχουν ἐπιστήμονες ἀντικρούοντες τὴν θεωριαν ταύτην. Μεταξὺ τούτων εἶνε καὶ ὁ δόκτωρ Β ίγνερ Ζῶρεγκ τῆς Βιέννης, ὁ ὁποῖος ὅμως τὴν ἔπαθε τε λευταίως. Κάποιος ὑπνοτιστὴς ἠθέλησε νὰ τοῦ ἀποδείξῃ τὸ λάθος του. Πρὸς τουτο, ἔδωσεν εἰς μίαν κόρην, ὑπνωτισθεῖσαν προηγουμενως ὑπ' αὐτοῦ, τὴν διαταγὴν νὰ φονεύσῃ τὸν δόκτορα. Το μέντιουμ ἐκτελοῦν πιστῶς τὴν διαταγὴν ἐπέδυσεν εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ δόκτορος καὶ ὕψωσε κατ' αὐτοῦ ἕν ρεβολβερ. Ὁ ὁποῖος ὁ Βάγνερ Ζῶρεγκ δρμήσας κατώρθωσε ν' ἀποσπάσῃ ἀπο τας χεῖρας τῆς κόρης, ἀλλὰ παρετήρησε τότε ὅτι δὲν εἶχε σφαιρας Ὁ ὑπνωτισθ. βεβαιος ὅτι τὸ μέντιουμ θὰ ἐξετέλει τὴν διατογὴν του εἶχε λάβει τα μέτρα του

Καὶ ἂς ἔλθωμεν ἤδη εἰ; τὸν κ. Χάνουσεν, ὁ ὁποῖος θεωρεῖται ἕνας ἐκ τῶν καλλιτέρων συγχρόνων πνευματιστῶν, ὑπὸ τὴν εὐρεῖαν σημασίαν τῆς λέξεως.

Διὰ κάθε ἀμύητον εἰς τὸν πνευματισμὸν ἄνθρωπον, αὐτὰ ποὺ κάνει ὁ κ. Χάνουσεν εἶνε κυριολεκτικῶς θαύματα Δὲν θὰ ὁμιλήσω διὰ τὰ πειράματα π ὺ ἐξ-τέλεσε καὶ θὰ ἐκτελέσῃ ἀκόμη εἰς τὸ Δημοτικὸν θέατρον ἐνώπιον τοῦ Ἀθηναϊκοῦ κοινου. Θὰ περιορισθῶ εἰ, μερικὰ πειράματα τὰ ὁποῖα ἔκαμα ἐνώπιον στενοῦ εἰς γραφεῖα ἐφημερίδων. Ἐ εἰ ηὐτύχησα να τὸν παρακολουθήσω ἀπὸ πολὺ κοντά, ὥστε νὰ προσέξω εἰς τὸν τρόπον μὲ τὸν ὁποῖον ἐνεργεῖ, ἐ τνωτίζει καὶ αὐθυπνωτίζεται. Διότι ὁ κ. Χάνουσεν αὐτὰς κυριας τὰς δύο ἱκανότητας κατέχει: νὰ ὑπνωτίζει ἄλλους καὶ νὰ ἐπιβάλῃ εἰς αὐτοὺς τὴν θέλησίν του καὶ νὰ αὐθυπνωτίζεται παρ' ἄλλων, δι' ἁπλῆς ἐπαφῆς τοῦ κ ρτοῦ τῆς χειρὸς καὶ νὰ μετοχετεύῃ τὰς σκέψεις των εἰς τὸν ἐγκέφαλόν του, ἐκτελῶν προκαθορισμένας νοερῶς διαταγάς των.

Νοοπαντεία

Εἰς τὰ γραπτεῖα τῆς «Καθημερινῆς» αἴφνης ἐξετέλεσε τι ἑξῆς:

Παρακάλεσεν ἕνα ἐκ τῆς μικρᾶς ὁμηγύρεως νὰ σκεφθῇ κάτι τὸ ὁποῖον ἀτλῶς νὰ γίνεται. Νὰ τὸ σκεφθῇ, χωρὶς νὰ τὸ κάμῃ. Κι' ἐξῆλθε τοῦ γραφείου.

Ὁ ἀναλαβὼν νὰ χρησιμεύσῃ ὡς μετοχετευτὴς τῆς σκέψεώς του, ἐσκέφθη νὰ βγάλῃ τὰ κλειδιὰ ποὺ εἶχεν εἰς τὴν τσέπην του, νὰ τὰ ξεπεράσῃ ἀπὸ τὸν κρίκον καὶ νὰ τὰ ρίξῃ εἰς τὴν τσέπην ἑνὸς παρεστῶτος· καὶ ἀνακοίνωσεν εἰς τοὺς ἄλλους τὴν σκέψιν του, χωρὶ; καὶ νὰ τὴν ἐκτελέσῃ Ὁ κ. Χάνουσεν ἐκλήθη νὰ εἰσέλθῃ. Εἶπεν εἰς τὸν σκεφθέντα νὰ τὸν πιάσῃ ἀπὸ τὸν καρπὸν τῆς χειρός του. Καὶ μόλις αὐτὸ ἔγινεν, ὁ κ. Χάνουσεν, αὐθυπνωτισθείς, δεχθεὶς δηλαδὴ τὴν σκέψιν τοῦ ἄλλου αὐτομάτως, ἄπλωσε εἰς τὴν τσέπην του, τοῦ ἔπηρε τὰ κλειδιά, τὰ ἐξεπέρασεν ἀπὸ τὴν τσέπην του καὶ τὰ ἔρριψεν εἰς τὴν τσέπην τοῦ ἄλλου

Ἀνάλογα πειράματα ἐξετέλεσε καὶ πολλὰ ἄλλα. Εἰ; ἕνα μάλιστα, περισσότερον πολύπλοκον, εὑρῆκε κ ποιαν δ σκολίαν, τὴν ὁποίαν ὅμως κατόπιν ἀγωνίας ἑνὸς περίπου τετάρτου τῆς ὥρας ὑ τερενίκησεν. Ἡ μεσάζουσα αὐτὴν τὴν φορὰν ἦτο κυρία καὶ ἐσκέφθη νὰ βγάλῃ ἕνα ὠ ιμένον χαρτονόμισμα ἀπ' τὸ τσαντάκι της, νὰ περάσῃ εἰς τὸ ἄλλο γραφεῖον, νὰ τοποθετήσῃ τὸ χαρτονόμισμα εἰς τὸ πορτοφόλι ἑνὸς λογιστοῦ καὶ νὰ τον φιλήσῃ εἰς τὸ μέτωπον. Τὸ πρῶτον μέρος τῆς σκεψεως αὐτῆς ὁ κ. Χάνουσεν τὸ ἐξετέλεσε χωρὶς δυσκολίαν, ὅταν ὅμως ἐτοποθέτησε τὸ χαρτονόμισμα τῆς κυρίας εἰς τὸ πορ ο φὶ τοῦ λογιστοῦ, ἐννοοῦσε ὑποσυνειδῆ ως τι καὶ κάτι ἄλλο ἀκόμη ἔμενε —τὸ φίλημα τοῦ μετώπου. Κι' ἐπειδή, συνεπείᾳ τις οἶδε ποίας ἀφορμῆς, δὲν ἠμποροῦσε νὰ τὸ εὕῃ ἀμέσως, ἠ χισε νὰ παθαίνεται, νὰ χλωμιάζῃ, ν' ἀγωνιᾷ, νὰ ψιχνῃ τὸ κεφάλι τοῦ λογιστοῦ, νὰ ἐεχωρίζῃ τὰ μαλλιά του· οἱ παρεστῶτε. βλέποντες τὴν τρομερὰν ἀγωνίαν του, τὸν παρακάλεσαν νὰ σταματήσῃ, φοβηθέντες μήπως πάθῃ· ἀλλ' αὐτὸς ἐπέμεινε νὰ τὸ εἴχεν ἀναλαλύψῃ, ἤ πασε ἀτότομα τὸ κεφάλι τοῦ λογιστοῦ καὶ τον ἐφίλησεν εἰς τὸ μέτωπον. Τότε δὲ μόνον ἡσύχασε.

Αὐτὰ ὅσον ἀφορᾷ τὴν ἀποδοχὴν τῆς σκέψεως τῶν ἄλλων ὁπότε ἐνεργεῖ δι' αὐθυπνωτισμοῦ, ὡ, μέντιουμ δηλοδή. Καὶ εἰς τὴν ἐπιβολὴν ὅμως τῆς σκέψεώς του εἰς τοὺς ἄλλους, τοὺς ὁποιους ὑπνωτίζει μὲ μοναδικὴν εὐκολίαν, ἔχει τὴν ἰδίαν ἐπιτυχίαν.

Εἶπε π. χ. εἰς ἕνα συντάκτην: —Πιάσε μου το χέρι.

Ὁ συντάκτης τὸ ἔπιασε.

—Σφῖξε το λιγάκι. ἐπανέλαβεν.

Ὁ συντάκτης τὸ ἔσφιξε.

—Ἔ, τώρα ἀφῆστε με! τοῦ λέγει τέλος.

Ὁ συντάκτης νάνει ν' ἀνοίξῃ τὴν παλάμην του διὰ ν' ἀποσύρῃ τὸ χέρι του, ἀλλὰ βλέπει ὅτι τοῦ εἶνε ἀδύνα ον. Τὸ χέρι του εἶνε κολλημένον εἰς το χέρι τοῦ κ. Χάνουσεν σὰν νὰ ἦτο δεμένον μὲ χονδρὲς ἀλυσσίδες Τραβιέται, ἀγωνίζεται, φωναζει καὶ ἄλλους νὰ τὸν τραβήξουν, ἀλλ' ἀδύνατον ν' ἀνοίξῃ τὸ χέρι του. Καὶ μόνον ὅταν ὁ κ. Χάνουσεν τὸν διέταξεν, ὁ συντάκτης κατωρθωσε ν' ἀπελευθερωθῇ.

Ἕνα ἄλλον συ τάκτην τὸν ἠρώτησε:— Πῶς σᾶς λένε;

—Τάδε. (εἶπε τὸ ἐπιθετόν του).

—Ἀπὸ αὐτῆς τῆς στιγμῆς δὲν θὰ μπορέσετε νὰ ξαναπροφέρετε τ' ὀ ομά σας παρὰ μόνον ὅταν ἐγὼ σᾶς διατάξω μὲ τὸ ἕνα-δύο-τρία.

Καὶ πράγματι, ὁ συντάκτης, ὡ ιὰν νὰ ἐδέθηκεν ἡ γλῶσσα του, προσπαθῇ νὰ προφέρῃ τὸ ὄνομά του ἀλλὰ δὲν κατορθώνῃ νὰ ψελλίσῃ παρὰ μόνον ἀσυνάρτητα «πα .πα ..πα..», ἕως ὅτου τέλος ὁ κ. Χάνουσεν τοῦ ἀπέδωσε τὴν ἐλευθερίαν τῆς γλώσσης του,

Η ΠΥΘΙΑ

ΝΟΣΤΑΛΓΙΕΣ

Κι' ὅταν τὸ δεῖλι μοναχὸς γυρνόντας
σὲ κάτι ἀκρόγυαλα ἐρημωμένα
καὶ κάποιο βαλσαμο ζητόντας
σ' ὄνειρα ποὺ κρατῶ βαθειὰ κρυμμένα
ἀχόρταγα βυθίζω τὴ ματιά μου
μακρυα στὸ πέλαγο ποὺ ξαγνάντεύζουν
κάτι βουνὰ ποὺ λαχταρᾶ ἡ καρδιά μου
καὶ ποὺ τὰ ματια μου γι' αὐτὰ δικρύζουν,
μέσα στὸ λογισμό μου τότε νοιώθω
ὄνειρα νὰ περνοῦν γλυκα γιὰ μένα,
ὄνειρα ποὺ μαζὶ μὲ κάποιον πόθο
βαθειὰ στὰ στήθη μου κρατῶ θαμμένα

Ναύπλιο *Ἄλκις Στέλλας*

ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΚΟΣΜΟΥΣ ΤΩΝ ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΩΝ

ΤΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ ΤΟΥ ΟΦΦΜΑΝ

ΕΠΕΙΣΟΔΙΟΝ ΠΡΩΤΟΝ: ΤΖΟΥΛΙΕΤΤΑ Ἢ Ο ΜΑΓΕΜΜΕΝΟΣ ΚΑΘΡΕΠΤΗΣ

(Συνέχεια 3η)

—Ἔ! ποιὸς εἶσθε, ἀσεῖε, ποὺ μοῦ μιλᾶτε ἔτσι; Τραβᾶτε τὸν δρόμο σας! ἀποκρίθηκε ὁ Ἔρασμος.

—Πειὸ ἡσυχα, γενναῖε μου, ξανσεῖτε ὁ κοκκινοφορεμένος ἄνθρωπος καὶ φτεροῦγες ἀετοῦ ἂν ἔχετε, δὲν τὴν φθάνετε σήμερα τὸ πρωὶ τὴ Τζουλιέττα!

—Τὴ Τζουλιέττα! τὶ θέλετε νὰ πῆτε; ἐρώτησεν ὁ Ἔρασμος κι' ὥρμησε γιὰ ν' ἁρπαξῇ ἀπ' τὸ γιακᾶ τὸν παράξενο ἄνθρωπο.

Ἀλλ' ἐκεῖνος τοῦ ξέφυγε μὲ μιὰ κίνησι σὰν φεῖδι καὶ ἐξηφανίσθη σὰν κόκκινη φλόγα.

Ὁ Ἔρασμος ξαναεῖδε τὴ Τζουλιέττα. Ἡ ὡραία κόρη τὸν ὑπεδέχθη ἐλεύθερα ἀλλὰ χωρὶς νὰ τοῦ ἐπιτρέψῃ κομμὰ τρυφερότητα. Μόνον, ὅταν ἐκεῖνος τῆς ἐμιλοῦσε φλογερὰ γιὰ τὸ πάθος του, τοῦ ἔρριχτε λαθραῖα βλέμματα γεμάτα γοητείαν. Ὁ Ἔρασμος ἐγκατέλειψε τὴν θορυβῶδη παρέαν τῶν φίλων του γιὰ νὰ τὴν ἀκολουθῇ παντοῦ, σὰν νὰ ἔπαιρνε ζωὴ μόνον ἀπὸ τὸν ἀέρα τὸν ὁποῖον ἐκείνη ἀνέπνεε. Μιὰ μέρα συνήντησε τὸν Φρειδερῖκον, ἀπὸ τὸν ὁποῖον δὲ μπόρεσε νὰ ξεφύγῃ.

Ὁ φίλος του τοῦ εἶπε:

—Φίλτατέ μου Σπίκερ, ἐμπλέχθηκες λοιπὸν στὰ δίχτια αὐτῆς τῆς νέας Κίρκης! Πῶς δὲν τὸ κατάλαβες ὅτι ἡ Τζουλιέττα εἶνε ἡ πιὸ τετραπερασμένη, ἡ πιὸ σατανικὴ γυναῖκα τοῦ κόσμου; Δὲν ἔμαθες τί ἀλλόκοτες ἱστορίες διηγοῦνται γιὰ τὸν βίον της; Φαίνεται ὅτι εἶσαι πολὺ ξετρελλαμένος μαζὶ της ἀφοῦ ἐπιμένῃς ἐκείνη τὴν καλὴ νοικοκυρά, τὴ γυναικούλα σου ποὺ ἄλλοτε δὲν τὴν ἔβγανες ἀπ' τὸ μυαλό.

Ὁ Ἔρασμος ἔκρυψε τὸ πρόσωπο σ' ἀ δύο του χέρια καὶ δὲν μπόρεσε νὰ συγκρατήσῃ τὰ δάκρυά του.

—Ἐμπρός, ξαναεῖπε ὁ Φρειδερῖκος, ἠδιξε αὐτὸ τὸ πάθος ποὺ θὰ σοῦ φέρῃ τὴν καταστροφή, ἔλα μαζί μου, κι' ἂς φύγουμε σύντομα ἀπ' τὴ Φλωρεντία!

—Ναί, ναί, σύντομα! ἀνέκραξεν ὁ Ἔρασμος γιατὶ αὐτὴ ἡ πόλις θὰ μοῦ ἀνοίξῃ συμφορές. Ἂς φύγουμε ἀμέσως σήμερα!

Οἱ δύο φίλοι ἐβάδιζαν βιαστικοί, ὅταν ὁ κινοφορεμένος ἄνθρωπος ἐπαρουσιάσθηκε ἔξαφνα μπροστά τους.

—Πηγαίνετε λοιπόν, ὡραῖε κύριε, εἶπε στὸν Σπίκερ μὲ τόνον κοροϊδευτικὸν—βιαοθῆτε γιατὶ ἡ ὡραία Τζουλιέττα ἀνυπομονεῖ τρομερὰ νὰ σᾶς ἰδῇ!

—Στὸ διάβολο τὸ ζῶο! ἐφώναξε ὁ Φρειδερῖκος· εἶνε ὁ σινιὸρ Δαπερτοῦτος ὁ μάγος, ἕνας τρομερὸς ἀγύρτης ποὺ πουλεῖ στὴ Τζουλιέττα βότανα μαγικά...

—Πῶς! διέκοψεν ὁ Σπίκερ, αὐτὸς ὁ ἀστεῖος ἦταν στῆς Τζουλιέττας!...

Προτοῦ ν ἀκούσῃ τὴν ἀπάντησι τοῦ φίλου του, ἤκουσε, καθὼς ἐπερνοῦσαν κάτω ἀπὸ ἕνα μπαλκόνι, τὴ μελωδικὴ φωνὴ τῆς Τζουλιέττας ἡ ὁποία τὸν προσαλοῦσε ν' ἀνεβῇ.

Ἡ γοητεία αὐτῆς τῆς προσκλήσεως ἐξουδετέρωσεν ἀμέσως τὴν ἀπόφασιν τοῦ Ἐράσμου.

Μεθυσμένος ὅσον ποτὲ ἄλλοτε ἀπὸ τὸ πάθος, ἐδέθηκε πάλι μὲ τὰ ἐρωτικὰ δεσμά του καὶ ἀκολούθησε τὴν ὡραία κοκότα σὲ μιὰ θερινὴ ἔπαυλι, ὅπου ἐκείνη ἐπήγαινε χάριν ἀναψυχῆς. Κάποιος, νεαρὸς Ἰταλός, πολὺ ἄσχημος καὶ ἰδιότροπος, ἀποτελοῦσε μέλος τῆς συντροφιᾶς κι' ἐνοχλοῦσε τὴ Τζουλιέττα μὲ τὰ πειράγματά του. Ὁ Ἔρασμος αἰσθάνθηκε ὅλα τὰ φείδια τῆς ζήλειας νὰ δαγκώνουν τὴν καρδιά του καὶ ἀπεμαχρύνθη λυπημένος.

Ἡ Τζουλιέττα ἔτρεξε κοντά του:

—Λοιπόν, ἀγάπη μου, τοῦ εἶπε, δὲν εἶσαι δικός μου μ' ὅλη σου τὴν καρδιά;...

Καὶ ταύτοχρόνως ἀκούμπησε στὸν ὦμο του, καὶ τὸν ἐφίλησε ἐλαφρὰ στὸ πρόσωπο.

—Αἰωνίως! ἐφώναξεν ὁ Ἔρασμος, ἐνῶ τὴν ἀγκάλιαζε φλογερά.

Ἡ Φλωρεντινὴ γλύστρησε ἤρεμα ἀπ' τὴν ἀγκαλιά του καὶ τοῦ ἔρριξεν ἕνα μαγευτικὸ βλέμμα, μὲ τὸ ὁποῖον τοῦ πῆρε καὶ τὸ λίγο λογικὸ ποὺ τοῦ ἔμενε ἀκόμη. Ἐπέστρεψαν κι' οἱ δυὸ κοντά στοὺς ἄλλους. Ὁ νεαρὸς Ἰταλὸς ποὺ τοὺς εἶχε παρακολουθήσει μὲ τὰ μάτια, ἔλαβε στάσιν ἀντεραστοῦ προσβεβλημένου, κι' ἐξεδικήθη μὲ πικρὲς κοροϊδίες ἐναντίον τῶν Γερμανῶν.

Ὁ Ἔρασμος θυμωμένος, ἑτοιμάζετο νὰ τοῦ πετάξῃ τὸ γάντι, γιὰ νὰ δώσῃ στὸν Ἰταλὸ ἕνα καλὸ μάθημα. Ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἡ Τζουλιέττα τοῦ ἐψιθύρισε στὸ αὐτί:

—Αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος κρατεῖ τὸ κλειδὶ τοῦ σπιτιοῦ μου καὶ δὲν θέλει νὰ μοῦ τὸ δώσῃ.

—Θὰ τοῦ τὸ πάρω ἐγώ, εἶπεν ὁ Ἔρασμος.

Καὶ ἀφοῦ ἐπλησίασε τὸν ἀντίπαλό του, εἶπε:

—Κύριε, ἔμαθα ὅτι κρατεῖτε τὸ κλειδὶ τῆς Τζουλιέττας, καὶ σᾶς παρακαλῶ νὰ μοῦ τὸ δώσετε.

—Τὸ κλειδὶ αὐτὸ, ἀπήντησε κροκλητικὰ ὁ ἄλλος, μόνο μὲ τὴν ζωήν μου μπορεῖν νὰ μοῦ τὸ πάρουν

—Τότε θὰ σᾶς πάρω καὶ τὸ ἕνα καὶ τὸ ἄλλο τοῦ ἀπήντησε ὁ Ἔρασμος.

Τότε ὁ Ἰταλὸς ἔσυρε τὸ ξίφος του. Ὁ Ἔρασμος δὲν συνεκρατεῖτο πια. Ἔσυρε κι' αὐτὸς τὸ δικό του ξίφος καὶ, ἀφοῦ ἀντήλλαξαν ὀλίγους διοξιφισμούς, τὸ ξίφος τοῦ Ἐράσμου διεπέρασε τὴν καρδιὰ τοῦ ἀντιπάλου τουβ ἐποῖς ἔπεσε νεκρός. Ἦταν ὅμως τόσο ξαφνικὸ καὶ δραματικὸ τὸ ἐπεισόδιον, ὥστε καὶ ὁ ἴδιος ἔπεσε λιπόθυμος.

Ὅταν ἀνέκτησε τὰς αἰσθήσεις του, εὑρίσκετο ἐξαπλωμένος στὸ μπουντουὰρ τῆς Τζουλιέττας.

—Φτιαχέ μου φίλε, τοῦ ἔλεγε ἡ ὡραία γυναίκα θέλω νὰ σὲ σώσω, ἀλλὰ πρέπει ν' ἀφίσῃς τὴ Φ

ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΚΗ ΣΕΛΙΣ

Τα Καλλίτερα Διηγήματα

ΑΙ ΔΥΟ ΜΕΓΑΛΑΙ ΗΘΟΠΟΙΟΙ

Θὰ ἤθελα νὰ εὕρω νέας λέξεις γιὰ νὰ περιγράψω τὴν γλυκύτητα μιᾶς μικρᾶς γκριζέτας ποὺ ἀπαντήσαμε ἕνα βράδυ ἀνάμεσα σὲ μιὰ μεγάλη πλατεῖα σχεδὸν ἔρημη. Ἡ μικρὰ αὐτὴ κοκοτίτσα φοροῦσε παλιὰ παπούτσια πολὺ φαρδιὰ ποὺ ἔμπαζαν νερό, εἶχε μιὰ παλιὰ καλοκαιρινὴ ὀμπρέλλα ποὺ τὴν εἶχε μεταβάλει σὲ χειμωνιάτικη, κι' ἕνα ψίθυνο κινοτιέ. Εἶχε μιὰ φωνίτσα ἀδύνατη καὶ ἥταν ἔξυπνη. Μόλις εἶχε γιατρευθῆ ἀπὸ μιὰ πλευρίτιδα. Ἄλλως τε ἦτο ἠθικῶς καὶ φυσικῶς λεπτή. Τὴν συνήντησα πολλὲς φορὲς μετὰ τὰς δέκα, κουρασμένη ἀπὸ τὴν ἀναζήτησιν, τὴν ματαίαν πολλάκις, τοῦ τυχόντος διαβάτου. Ἐπάθανεν ὁ ἕνα μπάγκο, εἰς τὴν σκιαν, δίπλα μου καὶ ἀνέπαυε τὴν πτωχὴν ὡχράν κεφαλήν της ἐπὶ τῶν γονάτων μου. Ἔνοιωθα ὅτι ἐδοκίμαζε, ἔτσι ἀναπαυομένη, τὴν μικρὰν παρηγορίαν πτωχοῦ ζώου, τὸ ὁποῖον δὲν αἰσθάνεται πλέον ὅτι τὸ κακομεταχειρίζονται. Καὶ ζωηρὸς οἴκτος μὲ κατελάμβανε γι' αὐτὸ τὸ κορίτσι. Ἠσθανόμην ὅτι ἐθεωροῦσε τὸ ἐπάγγελμα του ὡς δουλειὰ σπουδαία ἀλλ' εὐχάριστον. Ἐπερίμενε ἔτσι ἐπὶ ὥραν τὸ τραῖνο ἑνὸς προαστείου, εἰς τὸ ὁποῖον ἑκατοικοῦσε.

Ἕνα βράδυ ποὺ ἦταν δυστυχεστέρα, μοῦ ἐξήτισε, δείλα, πτωχὴ μικρά, τὴν ἄδειαν νὰ μὲ συνοδεύσῃ ὀλίγα βήματα. Ἐφθάσαμε σὲ μιὰ μεγάλη πλατεῖα φωτισμένη, ποὺ ἤτανε ἕνα μεγάλο θέατρο. Σὲ μιὰ κολόνα τοῦ κτιρίου αὐτοῦ ὑπῆρχε ἕνα μεγαλοπρεπὲς καὶ χρυσὸ πρόγραμμα: Παρίστανε τὴν Σφρα Μπερνάρ μὲ τὴν ἐνδυαμισιαν τῆς Τόσκας, νομίζω, με μιὰ ἀμφίεσιν πολυτελῆ καὶ μ' ἕνα κλάδον δάφνης εἰς τὸ χέρι.

Καὶ διελογίσθην τὸ τί μοῦ εἶχαν διηγηθῆ γι' αὐτὴν τὴν περίφημον γυναῖκα, ἐγγὺς τὰς ἀκριβὰ πληρωνομένας ἰδιοτροπίας της, τὰς δαπάνας της, τὸν ἐκ λευκοῦ μαρμάρου τάφον της, τὴν ὑπερηφάνειά της.

Καὶ ἐννοιωθα τὴν δυστυχῆ μικρὰν νὰ τρέμῃ δίπλα μου. Ἔβλεπε τὸ βαρβαρον ἐκεῖνο εἴδωλον νὰ ὑψοῦται καὶ νὰ ἐπιρρίπτῃ ἀσυνειδήτως ἐπ' αὐτῆς τὴν ἀντανάκλασιν τῶν χρυσωμάτων του.

Καὶ κατελήφθην ἀπὸ ἐπιθυμιαν νὰ φωνάξω ἐξ ὀδύνης πρὸ τῆς συγκρίσεως αὐτῆς. Καὶ ἔλεγα καθ' ἑαυτόν: —Καὶ αἱ δύο ἐγεννήθησαν ἀπὸ γυναῖκα. Ἡ μία κρατεῖ κλάδον δάφνης καὶ ἡ ἄλλη μιὰ παλιὰ ὀμβρέλλα τόσον ἀξιοθρήνητη ποὺ δὲν τολμᾶ νὰ τὴν ἀνοίξῃ μπροστα μου. Ἡ μία σύρει εἰς τοὺς ποδας της ἕνα πλῆθος θαυμασεῶν καὶ ἡ ἄλλη σύρει κουρέλια πέτσινα. Ἡ μία πωλεῖ τὰ θέλγητρα της μὲ τὸ βάρος τοῦ χρυσοῦ καὶ οὔτε ἕνας λυγμὸς δὲν βγαίνει ἀπὸ τὸ στόμα της ποὺ νὰ μὴν ἀντηχῇ ὡς μια ὁλόκληρη περιουσία. Τῆς ἄλλης οὔτε ἕνας λυγμὸς ἀκούεται.

Καὶ κατι ἐφώναζε μέσα μου: —Αὐτὴ ἐδῶ εἶνε μιὰ ἠθοποιὸς ἀνθρωπίνη. Τὴν χειροκροτοῦν διοτι ἐπιβάλλεται εἰς τους ἀνθρωπους ποὺ τὴν ἀκουουν. Καὶ αὐτοὶ ἔχουν ἀνάγκην ψεύδους ἐπὶ τοῦ ὁποίου οἰκοδομοῦν τὸν ὡραιοτερον τῶν ρολων... Ἀλλ' ἡ ἄλλη, ἡ ἄλλη εἶνε μια ἠθοποιὸς τοῦ Θεοῦ. Παίζει ἕνα ρόλον τοσον μεγαλον καὶ τοσον ἀλγεινον ποὺ δὲν εὑρῆκε ἕνα ἀνθρωπον νὰ την ἐννόησε καὶ νὰ ὑπῆρξε ἀρκετὰ πλούσιος νὰ τὴν πληρωσῃ.

Καὶ ποτὲ ἡ μεγάλη λαμπρὰ κομωδία δὲν ἔφθασε εἰς τὴν ὡραιοτεραν της παράστασιν τὸ ἀληθὲς αὐτο πνεῦμα τῆς θλιψεως ποὺ ἔκαμνε νὰ κλίνῃ ἐπ' ἐμοῦ τὸ μειωπον της κοκοτίτσας.

(Μετάφρασις Μ.) FRANCIS JAMMES

ΨΗΛΑ ΣΤΟΝ ΠΥΡΓΟ

Ἔτσι περνοῦσαν οἱ μέρες σκοτεινὲς κι' ἄφηναν πίσω πικρὲς ἀναμνήσεις ποὺ κάνανε τὶς δυὸ ψυχοῦλες μελαγχολικές.

Ἕνα βράδυ τοῦ Γενάρη ποὺ τὸ μαγεμένο φεγγάρι ἔριχνε τὶς χρυσές του ἀχτῖνες στὸ θεόρατο Πυργο οἱ δυὸ ἀδερφοῦλες ἐκαθοντο στὸ τζακι ἀγκαλιασμένες, ἡσυχία βαθειὰ βασίλευε, ποὺ κάποτε ἕνα γνώριμο σφύριγμα τὴν ἐτάρασσε.

Ο Πατερας εἶχε φύγει, κι' εἶχε κλειδώσει τὶς δυο ἀδερφοῦλες.

Εἶνε σχεδον μεσάνυχτα καὶ ἀκόμα ἀγρυπνοῦσαν...ἡ πειο μεγάλη ἀνήσυχη σηκόνοταν συχνὰ κι' ἔργαινε στο μπαλκονάκι μὲ προφύλαξι, ἔμενε λιγες στιγμὲς κύτταζε τὸ φεγγαρι, κι' ἔφευγε μ ἕνα πικρὸ χαμόγελο στα χειλη ἀναζητώντας κάτι!

Περασε πολὺς καιρὸς ἀπὸ τότε κι' οἱ δυὸ ἀδερφοῦλες πάντα μελογχολες καὶ παντα στὸν ἴδιο μένουν Πυργο κλεισμένες, ματαια προσμένοντας τ' ὁμορφό τους βασιλόπουλο, ποὺ δὲν ξέρουν πιὸ εἶνε καὶ ποὺ δὲν ἔρχεται. *Ἴλντα*

ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ

ΠΑΓΙΔΕΣ ΓΙΑ ΚΟΡΙΤΣΙΑ

Παλιὰ Τραγούδια

ΕΠΕΘΑΝ' Η ΑΓΑΠΗ ΜΟΥ

Ἐπέθαν' ἡ Ἀγάπη μου! —Γλυκόφωνα πουλιὰ ποὺ τὴν ἐτραγουδίσατε μὲ πρόσχαρη λαλιὰ μὲς στὴ ζωή, στὴ νειότη της καὶ στὴν καλήτης ὥρα, ἐλᾶτε νὰ τὴν κλάψητε κὶ πεθαμένη τώρα.

Ἐπέθαν' ἡ Ἀγάπη μου! —τῆς ἄνοιξις ἄνθοι, ποὺ τὴν ἐστεφανώσατε στεντάλωρφη ξανθή, ἐλᾶτε τώρα στῆς αὐγῆς τὰ δάκρυα λουσμένοι νὰ τὴν νεκροστολίσετε χλωμὴ καὶ πεθαμένη.

Ἐπέθαν' ἡ Ἀγάπη μου! —Ἀσέρια οὐρανοῦ ἐσεῖς ποὺ φέρνατε τὸ φῶς στὰ μάτια της, στὸ νοῦ, γιὰ χαμηλώστε ἰδέτε την μὲ σταυρωμένα χέρια καὶ γόρω στ' ἄγυρο κορμὶ γνῆτε νεκροκέρια.

Ἐπέθαν' ἡ Ἀγάπη μου! —Καὶ σὺ φτωχὴ καρδιά, ὁποὺ τὴ μοσχανάθρεψες σὰν κόρη μοναχή, σὰν ἤτον ἔτσι τὸ γραφτὸ γιὰ νὰ χαθῇ —τὶ κρῖμα! γίνε βαθὺ καὶ σπλαχνικὸ τῆς πεθαμένης μνῆμα.

Γ. ΔΡΟΣΙΝΗΣ

ΞΕΝΗ ΠΟΗΣΙΣ

ΜΑΡΙΑ

Ἔτσι καθὼς τὸ λούδουδο τοῦ δάσους, ποὺ τὸ Μάη στὴν πρώτη πνοὴ τοῦ ζέφυρου κρυφοχαμογελάει, κι' ἀνάλαφρο καὶ δροσερὸ ἀνοίγοντας τὰ φύλλα, νοιώθει ὥς τὴ ρίζ' ἀποθυμιᾶ, χαρᾶς ἀνατριχίλα,

ἔτσι κι' ἡ λατρεμένη μου, ἡ ὁλόγλυκεια Μαρία, ὅταν τ' ἀγαπημένα της χειλάκια μισανοίγει,

κι' ὑψόνει καθώς τραγουδεῖ δυὸ μάτια γαλανά, μέσα στὸ φῶς ποὺ βρίσκεται καὶ μὲς στὴν ἁρμονία,

ὁλάκερ' ἡ ψυχοῦλα της πετάει, λὲς θὰ φύγῃ, τρεμουλιαστὴ-τρεμουλιαστή, στοὺς οὐρανοὺς ψηλά!

(Μετ. Γ. Σημηριώτη) Alfred de Musset

ΤΟ ΟΝΕΙΡΟ ΤΟΥ ΒΟΣΚΟΥ

Πέφτει τὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ
στοῦ κάμπου τὰ χορτάρια
κι' ἀπ' τὸ κλαράκι ἑνὸς δεντριοῦ
κελάει μέσ' τὰ θυμάρια
καὶ τοῦ βοσκοῦ ποὺ ἀνένοιαγος
κοιμᾶται στὸ λειβάδι
πέφτει στὰ ὁλόσγουρα μαλλιὰ
γλυκὸ γλυκὸ σὰ χάδι.
Τόσο πολὺ μέσ' στὸν ὕπνο του
τὸ χέρι της λογιάζει
πῶς τὸν χοϊδεύει τρυφερὰ
καὶ γλυκοαναγαλλιάζει.
Κι' ἀγουροξύπνητος ξυπνᾷ
προτοῦ νὰ πάρ' ἡ αὐγοῦλα
καὶ μάταια δίπλα του γυρνᾷ
νὰ δῇ τὴ βοσκοποῦλα.
Κι' ἀγουροξύπνητος ξυπνᾷ
προτοῦ ροδίσ' ἡ μέρα,
καὶ τὸ μαράζι του ξεσπᾷ
λαλῶντας τὴ φλογέρα.

Ἰωάννης Βασιλόπουλος

ΑΛΗΘΕΙΕΣ

Στῆς μάννας σου ὡρκίσηκες τὴ ζῆσι
νὰ μ' ἀγαπᾶς, ὅρκο γιὰ σὲ τρανὸ
Μὰ πρὶν στὰ χείλη σου ὁ ὅρκος βύσῃ
μπρὸς στῶν Σατύρων μπῆκες τὸ χορό.

Τοῦ ἐκφυλισμοῦ τ' ἀνόσιο μεθύσι
στῆς ἡδονῆς σὲ σέρνει τὸ βωμὸ
στῆς φλέβες σου τὸ αἷμα ἔχει μυρίσει
ἀπὸ τοῦ λάγνου πόθου τὸ ποτό.

Νειάτα ποὺ θέσταζαν ὅλο δροσιὲς
γέρνουνε ἀπὸ τώρα κουρασμένα
σ' ἐκφτιλισμοῦ ἀτόσιες πεθυμιές.

Τὰ δάκρυα τὰ στερνὰ χύνω γιὰ Σένα
γιὰ τῶν ματιῶν σου τῆς σβυστὲς φωτιὲς
γιὰ τόσα ὄνειρα χαμένα

Ἀθῆναι *Ἄλκις Ἀλκαῖος*

ΕΜΙΝΕ

Ἡ Ἐμινέ, ξαπλωμένη ὁλόσωμη πάνω στοὺς ὁλομέτραχους τσελτέδες, περιμένει... Περιμένει τὸ νιὸ τραγουδιστή, ποὺ μιὰ βραδιὰ μὲ τὸν γλυκό του ἀμανέ, περνόντας κάτω ἀπ' τὸ σιωπηλὸ καλντερίμι, τῆς πῆρε τὴν καρδιά.. Πῶς τἄσιαξε ἡ μπιστικιά της, ἡ γρηᾶ Ζουχρᾶ, γιὰ νὰ καταφέρῃ τὸ νιὸ τραγουδιστὴ νἄρθῃ μὲς στὸ χαρέμι τοῦ γέρου παραλυνέμενου, δὲν ξέρει.. Ξέρει μονάχα πῶς θἄρθει ὁ νιὸς μὲ τὸ ξαθὸ μουσταπάκι καὶ μὲ τὰ ὁλοκόκκινα χείλια, ποὺ ποθεῖ νὰ φιλήσῃ..

Καὶ μὲ τὴ φαντασία της πλάθει αὐργιες λάγνες τρέλλες, μὐργια λάγνα φιλιά..

Καὶ πὰ στὰ μυριοπλούμιστα
καὶ χνουδωτὰ κυλίμια
τὸλόγυμνο κι' ἀφρόπλαστο
κορμὶ στριφογυρίζει..

Πέργαμος 1920 *Πέτρος Μπεφάνης*

ΤΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

ΤΟ ΑΜΠΑΖΟΥΡ

Μὲ ρωτᾶς γιατὶ δὲν λέω τίποτα..
Μὰ τί θές νὰ πῶ; εἶν' ἡ ὥρα ποὺ ὅ,τι σοπαίνουν, εἶν' ἡ ὥρα ποὺ ἀρχίζει νὰ νυχτώνῃ — κι' ἀπόψε σ' ἀγαπῶ... σ' ἀγαπῶ τόσο πολύ!

Σφίξε με στὴ θερμὴ ἀγκαλιά σου, ἔχω τόση ἐνύνκη ἀπὸ χάδια ἀπόψε!

Ἂν ἤξερες: πόσα συναισθήματα πλημμυρίζουν τὴν ψυχή μου.. φιλοδοξία, ὑπερηφάνεια, ἐπιθυμία, τρυφερότης... καλοσύνη Μὰ ὄχι δὲν μπορεῖς νὰ ξέρῃς ἐσύ..

Χαμήλωσε λιγάκι τὸ ἀμπαζούρ...

Θὰ εἶνε πιὸ καλὰ ἔτσι... στὸ ἡμίφως βλέπει κανείς ὅ,τι κατάβαθα τῆς ψυχῆς!

Σ' ἀγαπῶ τόσο πολὺ ἀπόψε, πολὺ δὲν μπορῶ κἀν νὰ σοῦ μιλήσω γι' ἀγάπη

Σφίξε με πάνω σου, ἔχω ἀνάγκη ἐγὼ ἀπόψε ἀπὸ λίγη τρυφερότητα!

Χαμηλώνεις λίγο ἀκόμη τὸ ἀμπαζούρ;

Ἐκεῖ Ἂς μὴ μιλᾶμε πιά... Δός μου μόνον τὰ χέρια σου. μ' ἀρέσει τόσο νὰ τὰ νοιώθω στὸ μέτωπό μου!

Μὰ τί τρέχει πάλι; Ποιός εἶσαι; Ἀ ἔφεραν τὸν καφφέ.. Βάλε τον ἐκεῖ γρήγορα καὶ κλεῖσε τὴν πόρτα..

Τί σοῦ ἔλεγα; Ἂ ἐξέχασα, ἔφεραν τὸν καφφέ. Τὸν θέλεις ἀμέσως; Ναί, βίβαια, ἐσὺ τὸν πίνεις πάντα ζεστόν.

Νὰ σοῦ τὸν σερβίρω; Ἀφησέ μ' ἐμένα νὰ σοῦ τὸν σερβίρω.. Νὰ πάρτον..

Μὰ τί σκοτάδι ποὺ εἶνε! δὲν βλέπω καθόλου... Σήκωσε λίγο τὸ ἀμπαζούρ.

(Μετ. Δ-ις Alex) Paul Geraldy

ΑΚΟΜΑ Σ' ΑΓΑΠΩ!...

Τὰ ματάκια σου τὰ γλυκά σου ματάκια, στὰ μάτια μου πάντ' ἀντιφεγγίζουν, καλέ μου. Καὶ στὴ χαρά μου καὶ στὴ λύπη μου κὶ στὸ γέλοιο καὶ στὸ κλάμμα μου.

—Ἀκόμα σ' ἀγαπῶ

Κοὶ σὲ σιγμὲς ποὺ θέλω νὰ ξεχάσω καὶ σὲ στιγμὲς ποὺ γελῶντας βρίσκομαι στὸν πυρετὸ τῆς εὐθυμίας, θὰ κόψω τὸ τραγοῦδι μου γιὰ νὰ σὲ σιλλογιστῶ. Καὶ μέσ' τὴν πιὸ λυπητερὴ στροφὴ τοῦ τραγουδιοῦ μου τὰ ματάκια σου, τὰ γλυκά σου ματάκια, θὰ προβάλλουν ἐμπρό: στὰ μάτια μου γιὰ νὰ τὰ κάμοτν νὰ δακρύσουνε.

—Ἀκόμα σ' ἀγαπῶ.

Καὶ στὸν πόνο μου ποὺ μέρα νύχτα ἔχω συντροφιὰ θἄρθουν μπροστά μου τὰ ματάκια σου. Γιὰ μιὰ στιγμὴ παύω νὰ πονῶ. Σὲ συλλογίσμαι.

Στερνὰ ὁ πόνος μου θεριεύει εἶσαι μακρυά μου, πολὺ μακρυὰ καὶ πονῶ διπλὰ γιατί...

—Ἀκόμα σ' ἀγαπῶ. *Σια*

ΕΤΟΧΑΣΜΟΙ!...

Μοῦ εἶπες: —Φίλη, εἶσαι μικροῦλα, ἀγνὴ κ' αἰθέρια τὰ δυό σου χεῖλα στάζουνε μέλι· καὶ σ' ν' ἀστέρια, τὰ δυό σου μάτια λάμψαν σκορπᾶνε ἀγαθοσύνης κι' εἶν' ἡ ψυχή σου, πηγὴ ἀγάπης καὶ καλωσύνης! Εἶσαι λουλουδι, ποὺ πρὶν ἀνοίξει μαγεία χύνει... εἶθε νὰ ζήσης, καὶ ἡ καρδιά σου χαρὲς νὰ κλείνῃ!»

Ὤ, ἐ ν εἶμαι ὅ,τι στοχάζεις, — πιὰ τότε πλάνη!— μοιάζω λουλουδι, ποὺ πρὶν ἀνο ξει τὸ χρῶμα χάνει! Εἶμαι λουλουδι, ποὺ συνεπῆρε ἡ καταιγίδα κι' ὅμως. ἀλλοῖ μου ζῶ, γιὰ νὰ σβύσω χωρὶς ἐλπίδα! Κι' εὐχὴ μοῦ δίνεις—νὰ εὐτυχήσω!—ἀγαπημένη! ὤ, πόσο ἀργά! Ξυνοτειώσει καρδιὰ συντριμένη!

Πάτρα Mis I D. Andris

ΠΑΡΑΞΕΝΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

Ἀπόστασα στὰ πράσινα, ἀνθόσπαρτα λειβάδια
μ' ἀγέπες πειὰ κ' τριγυρνῶ τὰ χρυσωμένα βράδια,
φιλιὰ κι' ἀγκάλες δροσερὲς νἄχω κρυφὴ μου ἔνοια,
—εἶνε—ὠζμένα ἡ ἡδονή, ποὺ κρύβουν, τιποτένια.

Τὶς νύχτες τὶς ἀστρόφεγγες, στὰ γάργαρα ποτάμια,
ποὺ τραγουδοῦνε μογικὰ τ' ἀηδόνια στὰ καλάμια,
μὲς στὰ γλυκοχαϊδέματα καὶ τί ὡραῖο βρῆκα;
—ὦ! ναί γυναῖκα χάρτασα τὴν ψεύτικη σου γλύκα...

Οἱ πόθοι μου ἐθέριεψαν, στὰ στήθη μου βογγοῦνε,
στὴν πλάση γαῦροι χύθηκαν καὶ τρέχοντας ζητᾶνε
μιὰν ἡδονὴ ἀπόκοσμη, ἀνύπαρχτη κ' ἐρρῶνε
μὰ τίποτα!.. Γυρνοῦν ξανὰ καὶ πάλι ξεψυχᾶνε.

Γ. Ι. Σολομός

ΕΚΛΟΣΕΙΣ

Ὁ συνάδελφος κ. Κ. Τριπολίδης μετέφρασεν ἕνα ρομάντζο ποὺ ἔκαμεν ἐσχάτως εἰς τὴν Γαλλίαν μεγάλον κρότον, καὶ ἐδιαβάσθη ἀπλήστως. Πρόκειται περὶ τῆς «Ἀτλαντίδος» τοῦ Πιὲρ Μπενουβά, ὁ ὁποῖος, στηριχθεὶς εἰς σχετικὸν χωρίον τοῦ Πλάτωνος περὶ μιᾶς Κίρκης ἡ ὁποία συγηνεύει τοὺς ἄνδρας διὰ νὰ τοὺς ἐξοντώσῃ κατόπιν, ἔγραψεν ἕνα ρομάντζο πολὺ ἐνδιαφέρον καὶ ἐκτάκτως περιπετειῶδες. Τὴν «Ἀτλαντίδα» ἐξέδωκεν ὁ οἶκος Βασιλείου εἰς κομψὸν τεῦχος, τιμώμενον δραχ 5.

ΜΙΚΡΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ

ΕΙΣ ΑΝΑΖΗΤΗΣΙΝ ΠΑΤΡΟΣ...

(Ἡ σκηνὴ σ' ἕνα νυκτερινὸ μπὰρ. Τέσσαρες φίλες κουβεντιάζουν σὲ μιὰ γωνιά).

Εἰρήνη.—Λοιπὸν καϋμένη Λιλή; Τὴν ἔπαθες.

Λιλή.—Νοὶ εἶμαι δὺο μηνῶν... Δὲν ὑπάρχει πιὰ κα-
Ἐ μμία ἀμφιβολία.

Ἑλένη.—Καὶ ξέρεις τοὐλάχιστον μὲ ποιόν;

Λιλή.— Διάβολε δὲν θὰ μποροῦσα νὰ τὸ βεβαιώσω..

Ἄννα.—Νἆναι τοῦ γέρου;

Λιλή —Τοῦ γέρου! ἀστειεύεσαι. Εἶνε 57 ἐτῶν.

Ἐλένη.—Ποῦ τὸ ξέρεις.. κομμία φορὰ οἱ γέροι...

Λιλή.—Ὄχι καϋμένη... Ἄλλως τε νὰ σοῦ πῶ τὴν ἀλήθεια...ἐδῶ ποὺ τὰ λέμε θὰ σᾶς ἐξομολογηθῶ.. ἀλλὰ νὰ μείνῃ μεταξύ μας... Εἶνε τοῦ Νίκου...

Ὅλες.—Τοῦ Νίκου;;;

Ἄννα.—Μὰ αὐτὸς εἶνε μωρό!

Λιλή.—Ναί ἀλλὰ κορδωμμένος!

Ἐλένη.—Αὐτὸ τὸ πιστεύομε... Μὰ ποιὸς τὸ ἐπερίμενε ἀπὸ 17 χρόνων παιδί...

Ἄννα.—Νὰ ρίξω τὰ χορτιὰ νὰ ἰδοῦμε ἂν θὰ κάνῃς κορίτσι ἢ ἀγόρι;

Λιλή.—Τί μὲ μέλλει.. θἄταν προτιμώτερο νὰ μοῦβρισκες ἕναν πατέρα.

Ἐλένη.—Καϋμένη δὲν εἶνε δύσκολο νὰ καταστήσῃς ἕναν ὑπεύθυνον..

Λιλή.—Μὰ ποιόν;

Εἰρήνη.—Τὸν γέρο τραπεζίτη

Λιλή.—Τὸν πέτυχες! Δὲν τὰ τρώει αὐτά!..

Ἐλένη.—Τὸν στρατηγό... Αὐτὸ μάλιστα θὰ τὸν κολακεύσῃ.

Λιλή.—Κ' ἴσια ἴσια τὸν περιμένω νἄρθῃ νὰ μὲ πάρῃ! ὅπου κι' ἂν εἶνε ἔφθασε.

Ἄννα.—Μιὰ ἰδέα!

Ὅλες μαζί.—Νὰ τὴν ἀκούσωμε.

Ἄννα.— Τώρα ποὺ θὰ ἔλθῃ ὁ στρατηγὸς κρατῆστε τον λίγο καὶ ἀναλαμβάνω ἐγώ.

(Πρὶν περάσῃ μισὴ ὥρα ὁ στρατηγὸς καταφθάνει καὶ οἱ τέσσερες φίλες τοῦ κάνουν θερμοτάτη ὑποδοχή).

Ἄννα. —Τί μποροῦμε νὰ σᾶς προσφέρωμε, στρατηγέ μου;

Στρατηγός.—Τίποτε, κορίτσια, τίποτε γιατί σὲ λίγο θὰ φάμε.

Ἑλένη καὶ Εἰρήνη μαζί. —Ἀ! δὲν μποροῦτε ν' ἀρνηθῆτε! Ἕνα ὀρεκτικό.

(Διατάσσει τὸ γκαρσόν νὰ φέρῃ μαστίχες Ἐν τῷ μεταξὺ ἡ Ἄννα μὲ ἀδιαφορίαν ἀτλώνει στὸ τραπέζι τὰ χαρτιά).

Ἄννα, ἐξαφνα. —Ὦ Λιλή μου,γιὰ φαντάσου.

Ὅλες. —Τί τρέχει;

Ἄννα. —Σοῦ πέρτει ἕνα παιδί! καὶ δεξιὰ σου βλέπω τὸν ρήγα κούπα. Ἀ! τὶ περίεργο!

Λιλή.—Παιδί..

Στρατηγός.—Καὶ πιὸς εἶνε ὁ ρήγας κούπα παρακαλῶ;

Λιλή (μὲ τρυφερότητα).—Τὸ ρωτᾷς; κατεργαρᾶκο. Ποιὸς ἄλλος θὲς νὰ εἶνε...

Στρατηγός.—Ὥστε ὑποτίθεται πῶς τὸ παιδὶ εἶνε δικό μου;...

Ἄννα.—Ὑποτίθεται; Στρατηγέ μου, τὰ χαρτιὰ μου δὲν λένε ποτὲ ψέμματα. Καὶ νὰ... πέφτουν στὸ παιδί, χρήματα, δόξα τιμές..

Ἐλένη.—Ἔ! διαβολε δὲν μοῦ φαίνονται παράξεις ἀφοῦ θὰ εἶνε παιδὶ τοῦ στρατηγοῦ.

Ὅλες μαζί.—Ζήτω λοιπὸν τὸ παιδὶ τοῦ στρατηγοῦ!

Λιλὴ συγκεκινημένη.— Τί θἄκανες, μπουλοῦκο μου, ἂν βγαίναν ἀληθινὰ τὰ χαρτιά;

Στρατηγός.—Διάβολε! Δὲν θὰ τ' ἀποπετάγαμε βέβαια, ἀφοῦ θὰ ἦταν παιδί μου... Κάτι θὰ ἐγίνοταν.

Ἄννα.—Θὰ ἐγίνοταν μιὰ νέα διακλάδωσις στὸ οἰκογενειακὸ δέντρο τοῦ στρατηγοῦ...νά!

Ο ΜΠΙΡΜΠΙΤΑΝΤΗΣ

ΤΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΟΥ ΤΣΑΓΙΟΥ

Πάρε την τὴν τσαγιέρα σου
καὶ σπᾶσ' την στὸ κεφάλι μου,
γιατὶ ἀπ' αὐτὴν κατάντησα
νὰ κλαίω τώρα τὸ χάλι μου.

Πέταξε κι' ὅλα τὰ λικέρ,
μὲ δαῦτα μαραζώθηκα
κι' αὐτὰ μὲ καταφέρανε
ὅταν σ' ἐστεφανώθηκα.

Σπάσε καὶ τὰ φλιτζάνια σου,
γιατὶ μέσ' στὸ καθένα
ἔχυσα τόσα δάκρυα
ὅταν κυττοῦσα ἐσένα.

Δὲν θέλω πειὰ τὸ τσαΐ σου
καὶ τ' ἄλλα παραρτήματα...
Τώρα ὅπου σ' ἐμίσησα
μισῶ καὶ τὰ βουτήματσ. *Ὁ Τσαγὲρ*

ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ ΤΑ ΠΑΡΑΞΕΝΑ

ΠΡΩΤΗ ΝΥΧΤΑ

Πολὺ ἄτυχη ἦταν ἡ καϋμένη ἡ Τιτίκα! Ποῦ νὰ τύχῃ στὴ Βουλὴ ἡ συζήτησις ἐπὶ τοῦ ἀγροτικοῦ ζητήματος; ἀκριβῶς τὴν ἑπομένη τῶν γάμων των καὶ ὁ ἄνδρας τῆς ὁ Χρῆστος Κομηνὸς νὰ εἶνε τελείως ἀπορροφημένος μὲ τὴν ἀγόρευσί του, τὴν ὁποίαν ἑτοίμαζεν ἐπὶ τοῦ ζητήματος αὐτοῦ, ὡς εἰσηγητὴς τῆς ἐπιτροπῆς.

— Ὅ,τι κι' ἂν κάνῃ, ἐσκέπτετο, μία φορὰ τὴν νύχτα θὰ τὸν ἔχω ὅλον δικόν μου!.

Κ' ἐπερίμενε ὑπομονετικὰ τὴν νύχτα, ἀλλὰ ἐλογάριαζε χωρὶς νὰ λάβῃ ὑπ' ὄψιν της τὴν ἀφοσίωσιν τοῦ συζύγου της εἰς τὸ βουλευτικόν του ἀξίωμα, διότι τὴν νύχτα μετὰ τὸ γεῦμα ὁ Χρῆστος ἐφίλησε τὴν γυναίκα του καὶ τῆς εἶπε μὲ γλυκύτητα:

— Πήγαινε νὰ πλαγιάσῃς μόνη, Τιτίκα μόυ, ἀπόψε γιατὶ ἔχω νὰ ἐργασθῶ γιὰ τὴν αὔριανὴ ἀγόρευσί μου. Πήγαινε, παιδί μου, κι' αὔριο τὸ βράδυ τὰ λέμε.

Ἡ Τιτίκα ἀπογοητευμένη ἀπεσύρθη εἰς τὸ δωμάτιόν της, ἐξεντύθηκε, ἐφόρεσε τὸ ὡραῖο νυμφικό της καὶ ἔπεσε νὰ κοιμηθῇ μὲ τὴν ἐλπίδα πῶς σὲ λίγο θὰ ἐτελείωνε ἡ περίφημη ἀγόρευσις καὶ ὁ νεόνυμφος βουλευτὴς θὰ ἐνθυμεῖτο ἐπὶ τέλους ὅτι ἦταν καὶ ἡ πρώτη νύχτα τοῦ γάμου των...

Ὁ Χρῆστος ἐν τούτοις δὲν εἶχε σκοπὸ νὰ ἀφήσῃ ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ ἀτελείωτη τὴν ἀγόρευσί του γιατὶ εἶχε ἕνα σωρὸ πράγματα νὰ μελετήσῃ καὶ νὰ γράψῃ ἀκόμη. Ἔπρεπε παντὶ σθένει νὰ βγῇ καλὴ ἡ ἀγόρευσις, νὰ κάμῃ κρότον νὰ τὸν ἀναδείξῃ ρήτορα καλόν, ὁπότε εἶχε πεποίθησιν ὅτι θὰ ἐπετύγχανε ἐπὶ τέλους τὸ ὄνειρευτό του ὑπουργικὸ χαρτοφυλάκιον.

— Ἂς κάνῃ λίγη ὑπομονὴ ἡ Τιτίκα καὶ ἂς περιμένῃ αὔριο... Δὲν ἐχάθηκαν ἡ νύχτες, ἐσκέπτετο.

Ἔπειτα ἀποτεινόμενος στὸν γραμματέα του:

— Μπορεῖτε νὰ ἀποσυρθῆτε, κύριε Αἰμίλιε, τοῦ εἶπε, γιατὶ ἐγὼ θὰ ἐργασθῶ ἀπόψε.

— Θὰ ἐργασθῆτε ἀπόψε; ἠρώτησεν ὁ γραμματεύς του μὲ ἀπορίαν.

— Ναί, ὅλη τὴ νύχτα. Θέλω νὰ μελετήσω καλὰ τὸ ζήτημά μου.

Μία σατανικὴ ἐμπνευσις ἔκαμε τὸ πρόσωπον τοῦ γραμματέως νὰ λάμψῃ καὶ χωρὶς νὰ δείξῃ τὴν χαρὰν του ἐξαναρώτησε γιὰ νὰ βεβαιωθῇ:

— Μὰ ὅλη τὴ νύχτα θὰ ἐργασθῆτε; Δὲν θὰ πλαγιάσετε διόλου;

— Διόλου!

— Καλὴ νύχτα σας λοιπόν, κύριε Κομηνέ,καὶ καλὴ ἐπιτυχία αὔριο.

Μόλις ἔκλεισε τὴν πόρτα, ὁ Αἰμίλιος, ποὺ πρέπει νὰ ποῦμε πῶς ἦταν ἕνας τέλειος τύπος γλεντζέ, ἐσκέφθηκε: —Σάν γραμματεὺς μπορῶ ν' ἀναπληρώσω τὸν κύριό μου γιὰ μιὰ νύχτα.

Χωρὶς ν' ἀνάψῃ φῶς ἐπλησίασε ψηλαφητὶ τὴν πορτα τοῦ νυμφικοῦ κοιτῶνος καὶ εἶδε ἀπὸ τὴν κλειδαρότρυπα ὅτι ἦταν σκοτεινὰ μέσα. Ἄνοιξε σιγὰ καὶ ἡ Τιτίκα ποὺ ἐπερίμενε μὲ καρδιοκτύπι τὸν ἄνδρα της, νομίζοντας ὅτι ἦταν ἐκεῖνος, τοῦ παρεδόθηκε μὲ ὅλη τὴ λαχτάρα τῆς νεανικῆς της δομῆς.

Τὸ πρωὶ στὸ ξύπνημά της φυσικὰ ὁ Αἰμίλιος εἶχε φύγη καὶ ἡ Τιτίκα δὲν εἶδε κανένα στὸ πλευρό της.

— Μπά! σκέφθηκε. Σηκώθηκε κολὰς ὁ Χρῆστος κι' ἐγὼ ποὺ νόμιζα πῶς θἄταν κουρασμένος...

Ἡ ἀγόρευσις το

MARIE CORELLI

ΝΤΟΛΟΡΕΣ

ΜΕΤ. ΕΚ ΤΟΥ ΑΓΓΛΙΚΟΥ ΥΠΟ Δ-ΙΑΟΣ ALEX

13 (Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου) 13

—Οἱ ἄνδρες δὲν πρέπει νὰ τραγουδοῦν, διέκεψεν ὁ Λάριμα. Εἶνε τόσο γελοῖο νὰ βλέπῃ κανεὶς ἕναν ἄνδρα νὰ στέκεται ὀρθὸς καὶ νὰ τραγουδῇ! Τουναντίον ἡ γυναίκα...δὲν ὑπάρχει πιὸ χαριτωμένο πρᾶγμα, παρὰ νὰ βλέπῃ κανεὶς ἕνα κορίτσι ἢ μιὰ κυρία νὰ τραγουδοῦν.

—Ναί; ἠρώτησεν ἡ Ντολορές μ' ἕνα μειδίαμα. Ὥστε σᾶς ἀρέσει λοιπὸν ὅταν τραγουδῶ;

—Ἂν μοῦ ἀρέσετε;... Τί πτωχὴ ἔκφρασις! Καὶ ὁ Τζόρτζ ἐσώπησεν, ἐνῷ μ' ἕνα βλέμμα ἐζήτησε τὴν συνδρομὴν τοῦ φίλου του. Πράγματι ὁ Φίλιππος ἐπλησίασε τὴν νέαν καὶ τῆς ὡμίλησε μὲ τόσον ἐνθουσιασμόν, ὥστε ἡ Ντολορὲς ἠναγκάσθη νὰ βουλώσῃ τ' αὐτιά της.

—Φθάνει! φθάνει! ἀνέκραξε. Μὴ λέτε τόσα πολλά. Ἀκοῦτε τώρα, θὰ σᾶς εἰπῶ μιὰ μικρὴ ballade ποὺ θὰ σᾶς εἶνε γνωστή, πιστεύω.

Ἐκάθησεν εἰς τὸ πιάνο μὲ ἀφέλειαν καὶ ὕστερα ἀπὸ ἕνα σιγανὸ preludio ἤρχισε νὰ τραγουδῇ εἰς ἕνα γλυκὸ sotto voce:

«Sur ma lyre, l'autre fois
Dans un bois
Ma main préludait à peine,
Une colombe descend
En passant
Blanche sur le luth d'ébène..
«Mais au lieu d'accords touchants
De doux chants,
La colombe gémissante
Me demande par pitié
Sa moitié
Sa moitié loin d'elle absente!...»

Ἀλλὰ εἰς τὴν τελευταίαν, στροφὴν καθὼς ἀντίκρυσε τὰ μάτια τοῦ Ἐριγκτον προσηλωμένα ἐπάνω του, ἐκοκκίνισε καί, χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ, ἡ φωνή της ἔπνιξε κάποιαν ἀλλοίωσιν.

Ἐσηκώθηκεν ἀποτόμως καὶ πλησιάσασα τὸν πατέρα της:

—Μπαμπᾶ, πᾶμε, τοῦ εἶπεν, εἶνε ἀργά.

—Ὄχι, μείνετε λιγόκι ἀκόμη, διέκοψεν ὁ Φίλιππος. Θὰ πάρωμε μαζῆ ἕνα τσαΐ εἰς τὴν γέφυραν, ὅπου μία ἀναπαυτικὴ πολυθρόνα ἦτο τοποθετημένη εἰς τὸ καλλίτερον μέρος, προωρισμένη διὰ τὴν Ντολορές.

Οἱ κύριοι ὅλοι ἐτροβήχθησαν εἰς μίαν γωνίαν διὰ νὰ κοπτίσουν, χωρὶς νὰ ἐνοχλοῦν τὴν νεαρὰν κόρην, καὶ τοιουτοτρόπως ὁ Φίλιππος ὅστις δὲν ἦτο καὶ πολὺ φίλος τοῦ καπνίσματος, ἔμεινε κοντά της.

—Κάθεσθε ἀναπαυτικὰ ἐκεῖ; τὴν ἠρώτησε μὲ γλυκύτητα· καὶ καθὼς ἡ νεᾶνις τοῦ ἔνευσε καταφατικὰ μ' ἕνα μειδίαμα τῆς ἐσέρβιρεν ἕνα φλυτζάνι τσαΐ καὶ τῆς τὸ προσέφερε ἐνῷ συγχρόνως τὴν ἠρώτα:—Πέστε μου, μοῦ ἐσυγχωρήσατε τὴν ἀδιαιρισία μου ἐκείνης τῆς βραδειᾶς ποὺ ἰδωθήκαμε γιὰ πρώτη φορά;

Ἡ Ντολορὲς τὸν ἐκύτταξε λιγάκι στενοχωρεμένη.

—Ἴσως ἐφέρθηκα κι' ἐγὼ ὅπως δὲν ἔπρεπε, ἀπήντησε μὲ γλυκύτητα, ἀλλὰ δὲν σᾶς ἐγνώριζα βλέπετε...

—Εἴχατε δίκηο. Ἦτο πολὺ ἄτοπον ἐν μέρους μου νὰ σᾶς ἐρωτήσω τ' ὀνομά σας. Γιατὶ ἄλλως τε, ἀφοῦ θὰ τὸ ἐμάνθανα μόνος μου,ὅπως τὸ ἔμαθα, καὶ τώρα...

Ἡ νεαρὰ κόρη ἐσήκωσε τὰ γαλανά της μάτια καὶ ἐκύτταξε τὸν Φίλιππον.

—Καὶ τώρα ἐσᾶς ἐξαριστημένος; τὸν ἠρώτησε μὲ λίγη ἔκπληξι.

—Εὐχαριστημένος ποὺ ἔμαθα τ' ὄνομά σας; Εὐχαριστημένος ποὺ σᾶς ἐγνώρισα; Καὶ τὸ ρωτᾶτε δεσποινίς;

—Μὰ γιατί; ἐπέμεινεν αὐτή. Μήπως σᾶς ἔλειπεν ἡ συντροφιά; Ἔχετε τόσους καλοὺς φίλους; Ἐμεῖς εἴμεθα ξένοι γιὰ σᾶς.. Σὲ λίγο θὰ φύγετε καὶ θὰ ξεχάσετε καὶ τὸ Ἄλτεν Φιὸρ καὶ τὰ ὀνόματά μας ἀκόμη... Ἔτσι γίνεται πάντοτε... Αὐτὸ εἶνε φυσικό!

Ὁποία ἀκαταμάχητος ἐπιθυμία τὸν κατέλοβε τότε νὰ τῆς ἐκμυστηρευθῇ ὅλα ὅσα ἠσθάνετο καὶ πόση χροσπάθεια ἐχρειάσθη διὰ νὰ συγκρατηθῇ.

—Δὲν θὰ ξεχάσω ποτὲ τὸ Ἄλτεν Φιὸρ οὔτε καὶ σᾶς, δεσποινὶς Γκάλντεμα, τῆς εἶπε συγκινημένος καὶ μὲ τόνον φωνῆς ἐπίσημον. Δὲν ἠξεύρετε ὅτι ὑπάρχουν μερικὰ πράγματα ποὺ δὲν ξεχνιοῦνται ποτέ;

Ἡ Ντολορὲς εἶτε διότι δὲν ἠθέλησε νὰ δείξῃ ὅτι εἶχεν ἐνοήσει εἶτε καὶ διότι πράγματι δὲν ἐνόησε τὴν ἔννοιαν τῶν λόγων του, μετέστρεψε τὴν ὁμιλίαν:

—Σᾶς ἀρέσει ἡ Νορβηγία περισσότερον ἀπὸ ἄλλα μέρη; τὸν ἠρώτησε.

—Πολὺ περισσότερον· Κατὰ τὴν γνώμην μου, δὲν ὑπάρχει ὡραιότερον μέρος.

—Ἐπήγατε εἰς τὴν νότιον Γαλλίαν; εἴδατε τὰ Πυρηναῖα;

—Ναί, ἐτοξείδευσα πάρα πολὺ εἰς τὴν ζωήν μου, ἀλλὰ δὲν εὑρίσκω τὴν νότιον Γαλλίαν ὡραιοτέραν ἀπὸ τὴν Νορβηγίαν.

—Τὸ μόνον κακὸν ἐδῶ εἶνε ὅτι κάνει πολὺ κρῦο καὶ τὸν χειμῶνα εἶνε τόσο σκοτεινά... Ἐταξείδευσα ἀρκετὰ κι' ἐγώ. Ἔχω πάει καὶ εἰς τὴν Ὁλλανδία ἀκόμη, ἀλλὰ τὸ μέρος ποὺ ἀγαπῶ πιὸ πολὺ εἶνε ἡ Λυών, γιατὶ ἐκεῖ ἐγεννήθηκε ἡ μητέρα μου.

—Ἡ μητέρα σας ἦτο Γαλλὶς λοιπόν;

—Ὄχι, ἦτο Νορβηγίς, γιατὶ ἡ μητέρα της καὶ ὁ πατέρας της εἶχαν γεννηθῆ ἐδῶ· σᾶς παρακαλῶ μόνον μὴ μ' ἐρωτήσετε τίποτε περισσὸτερον γι' αὐτήν.

Ὁ λόρδος Ἐριγκτον ἔσπευσε νὰ ζητήσῃ συγγνώμην στενοχωρημένος καὶ ἡ νεαρὰ κόρη ἀντιληφθεῖσα τὴν ἀμηχανίαν του ἐπρόσθεσε μὲ γλυκύτητα:

—Καμμιὰ ἡμέρα ἴσως σᾶς διηγηθῶ τὴν ἱστορίαν της. Μοῦ ἐμπιστεύτε μεγάλην ἐμπιστοσύνην καὶ εὐρίσκω εὐχαρίστησιν νὰ ὁμιλῶ μαζῆ σας. Δὲν εἶνε ὅμως ἔτσι ὅλοι οἱ Ἄγγλοι· ἐγὼ εἶχα γνωρίσει ἄλλους ποὺ δὲν ἔκαναν ἄλλην δουλειὰ παρὰ νὰ κυνηγοῦν καὶ νὰ ψαρεύουν ἢ νὰ τρώγουν κατὰ κόρον καὶ ἦσαν τόσον κουτοί..

—Ἀγαπητή μου δεσποινίς, κι' ἐγὼ τὰ κάμνω ὅλα αὐτά, ἀπήντησεν ὁ Φίλιππος γελῶν, ἀλλὰ δὲν πρέπει νὰ κρίνῃ κανεὶς ἕναν ἄνθρωπον ἐπιπόλαια. Πιστεύετέ με· ἔχουν μεγάλη καρδιά οἱ Ἄγγλοι.

Ἀλλὰ αὐτὴν τὴν στιγμὴν ἐπλησίαζαν οἱ ἄλλοι καὶ ὁ διάλογος τῶν ἐλεκόπη.

—Σᾶς προσκαλοῦμεν αὔριον, δεσποινὶς Γκόλντεμα, ποῦ θὰ πᾶμε γιὰ ψάρευμα, ἀνέκραξε ὁ Λάριμα σπεύδων νὰ ἐξαπλωθῇ εἰς μίαν πολυθρόναν. Ὁ μπαμπᾶς σας ἐπρότεινε νὰ μᾶς δείξῃ πῶς γίνεται τὸ ψάρευμα τοῦ σολομοῦ ἐδῶ εἰς τὴν Νορβηγίαν.

Ἡ δουλειὰ αὐτὲς εἶνε γιὰ ἄνδρας, ἀπήντησεν ἡ Ντολορὲς μ' εὐγένειαν. Ἡ γυναῖκες δὲν ἀνακατεύονται εἰς αὐτά..

—Καὶ γιατί, Θεέ μου; –ὁ Λάριμα τὴν ἐκύτταξεν ἔκπληκτος,— τώρα εἰς τὴν ἐποχὴν ποὺ ζοῦμε ἡ γυναῖκες ἀνακατεύονται εἰς ὅλα. Κυνηγοῦν, ψαρεύουν, πηγαίνουν ἱππασίαν, μονομαχοῦν καὶ τόσα ἄλλα..

Ἡ Ντολορὲς ἐμειδίασε καὶ μὲ τὴν συνηθισμένην της γλυκύτητα:

—Μὰ πάντα λοιπὸν ὁ ἴδιος θὰ εἶσθε; τοῦ εἶπε. Φαίνεται ὅτι εὑρίσκετε εὐχαρίστησιν νὰ φαντάζεσθε πράγματα ποὺ δὲν συμβαίνουν, ἢ μήπως θέλετε νὰ μὲ πείσετε ὅτι ἡ γυναῖκες καταγίνονται εἰς ὅλα αὐτὰ τὰ φοβερὰ πράγματα; Δὲν φαντάζομαι ὅτι οἱ ἄνδρες ἠμποροῦν νὰ ἐπιτρέψουν ποτὲ ὅλα αὐτά.

Ὁ Ἐριγκτον καὶ ὁ Δώριμα τὴν ἐκύτταξαν πλέον ἢ ἔκπληκτοι.

—Πῶς φαίνεται ὅτι ζῆτε μακρυὰ ἀπὸ τὸν κόσμον, δεσποινίς! εἶπεν ὁ Τζόρτζ, ἀλλέως θὰ εἴσθε εἰς θέσιν νὰ γνωρίζετε ὅτι οἱ ἄνδρες ἔχουν πολὺ ὀλίγην ἐπιρροὴν πλέον εἰς τὰς γυναίκας.

—Αὐτὰ εἶνε κουταμάρες καὶ δὲν παραδέχομαι ποτὲ ὅτι ὑπάρχει μέρος, εἰς τὸ ὁποῖον νὰ μὴν ὑπακούουν αἱ γυναῖκες εἰς τοὺς ἄνδρας— καὶ μὲ τὰ λόγια αὐτὰ ἡ ὡραία κόρη ἐσηκώθη καὶ ἐπλησίασε τὸν πατέρα της:—Μπαμπᾶ, καιρὸς νὰ πηγαίνωμεν πειά, ἐτρόσθεσεν.

—Ναί, παιδί μου,—καὶ ὁ Γκάλντμα ἐπετάχθηκεν ἀπὸ τὸ κάθισμά του μὲ ἐντελῶς νεανικὴν εὐκινησίαν καὶ ἀκούμπησε φιλικῶς τὸ χέρι του εἰς τὸν ὦμον τοῦ Ἐριγκτον.—Μᾶς ἐχαρίσατε μία ἐξαιρετικὴν ἀπόλαυσιν, ἀγαπητὲ κύριε Φίλιππε, τοῦ εἶπε, καὶ ἐλπίζω νὰ εὐρεθῶ εἰς τὴν θέσιν νὰ σᾶς τὸ ἀνταποδώσω διαφορετικά. Μὴ ξεχνᾶτε ὅτι ἡ μεγαλειότερα μου ἐπιθυμία εἶνε νὰ βλεπάμεθα ὅσον τὸ δυνατὸν πειὸ συχνά. Ἀλήθεια ὅμως, δὲν μᾶς εἴπατε πόσον σκοπεύετε νὰ μείνετε εἰς τὴν Νορβηγίαν;

(Ἀκολουθεῖ)

ΕΚΛΕΚΤΟΙ ΑΡΡΑΒΩΝΕΣ

Μετὰ μεγάλης χαρᾶς ἀγγέλλομεν τοὺς ἀρραβῶνας τοῦ καλοῦ μας φίλου κ. Φάνη Μανου ἐργοστασιάρχου μετὰ τῆς χαριτοβρύτου Δεσποινίδος Δήμητρας Χατζηδημητρίου. Ἡ Διεύθυνσις τῆς «Σφαίρας» ἀπευθύνει τὰς θερμοτάτας εὐχάς της.

ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ

ΠΑΓΙΔΕΣ ΓΙΑ ΚΟΡΙΤΣΙΑ

Η ΣΤΗΛΗ ΜΟΥ

Ἡ «Σφαῖρα» δὲν λησμονεῖ τὰς πρὸς τοὺς ἀναγνώστας ὑποσχέσεις της· εἶχαμεν προαναγγείλει ἕνα ἀθηναϊκὸν μυθιστόρημα γραμμένο ἀπὸ γνωστὸν συγγραφέα. Σήμερα εἴμαι εἰς θέσιν νὰ δώσω καὶ τὸν τίτλον τοῦ μυθιστορήματος καὶ τ' ὄνομα τοῦ συγγραφέως: «Παγίδες γιὰ κορίτσια» τοῦ κ. Γρηγορίου Ξενοπούλου. Τὸν κ. Ξενόπουλον τὸν γνωρίζουν πολὺ καλὰ οἱ ἀναγνῶσται μου ὅπως τὸν γνωρίζουν καὶ ὅλοι οἱ διαβάζοντες ἕλληνες, ἀπὸ τὸν «Κόκκινον Βράχον», τὴν «Φωτεινὴν Σάντρη» καὶ τὰ ἄλλα τοῦ μυθιστορήματα, τὰ ὁποῖα διαβάζονται μὲ ἀπληστίαν. Εἶνε ὁ πατὴρ τοῦ ἑλληνικοῦ ρομάντζου. Οἱ «Παγίδες γιὰ κορίτσια» εἶνε σύγχρονον, ψυχολογικὸ ρομάντζο, καὶ γράφεται εἰδικῶς διὰ τὸ εὐρὺ ἀναγνωστικὸν κοινὸν τῆς «Σφαίρας». Θ' ἀρχίσῃ ἐντὸς ὀλίγου.

Ἐξ ἄλλου ἀπὸ τοῦ σημερινοῦ φύλλου τὴν στήλην τῆς «Ἀθηναϊκῆς Ζωῆς» εἰς τὴν β' σελίδα ἀνέλαβεν ὁ κ. Σπύρος Μελᾶς ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον «Φορτούνιο». Δὲν ἔχω νὰ προσθέσω παρὰ μόνον ὅτι εἶμαι εὐτυχὴς διὰ τὸν πλουτισμὸν τοῦ συνεργατικοῦ προσωπικοῦ τῆς «Σφαίρας» μὲ χρονογράφον τῆς ὡμολογημένης ἀξίας τοῦ κ.Μελᾶ.

Ἐν τέλει θὰ ἐπιστήσω τὴν προσοχὴν τῶν ἀναγνωστριῶν ἰδίως ἐπὶ τῆς ἐνδιαφερούσης συνεντεύξεως τῆς Πυθίας μὲ τὸν κ Χάνουσεν διὰ τὴν σημασίαν τῶν χαρτιῶν τῆς πασσιέντζας. Εἶνε μία ἀληθινὴ μελέτη στηριζομένη ἐπὶ τῶν γνωμῶν τῶν διασημοτέρων χαρτομαντῶν τῆς Εὐρώπης, καὶ ξεύρω πόσον οἱ γυναῖκες παθαίνονται μὲ τὰ προγνωστικὰ τῶν χαρτιῶν.

Αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα δὲν εὑρῆκα νὰ ἐγκρίνω παρὰ δύο μόνον ποιήματα: Τὴν «Σάρκα σου» τοῦ κ. Κ. Παπεναγιώτου καὶ «Στὸν χλωρὸ τὸν λόφο» τοῦ κ. Μ. Ἀμοράντου.

Πρέπει νὰ σημειωθῇ ὅτι ἡ πληθώρα τῶν ἔργων εἰς τὰ ὁποῖα μὲ κατοποντίζουν οἱ ἀναγνῶσται μου, μὲ ἀναγκάζουν νὰ φύλωμαι ἐκλεκτικώτερος· εἶνε ἄλλως τε καιρὸς ν' ἁρμονισθῇ μὲ τὴν γενικὴν πρόοδον τῆς «Σφαίρας» καὶ ἡ στήλη τῆς συνεργασίας τῶν ἀναγνωστῶν.

Δὲν ἐγκρίνω, διότι βρίσκω εἰς αὐτὰ διάφορα λάθη, τὰ ἔργα τῶν κ. κ. Στ. Σκουλίκ., Β. Ταμπάκη, Μ .Ρ. Τριανταφ , Εὐστ. Ζερκ , Γ' Ἀγγελ. Κ. Μαναλέσ , Ι. Μήτσα, Ι. Ζαρβ., Ε Γ.Τζωρτζ., Δ. Κατσαμπουλ. —Μεγάλο τὸ δικό σας καὶ ὄχι τοῦ εἴδους ποὺ θέλω, κ. Κ. Φῶρε. Ἐπίσης αὐτὰ ποὺ μοῦ στέλλετε δὲν εἶνε τοῦ εἴδους ποὺ θέλω, κ κ. Β Τράκα καὶ Ν. Μπέλτα —Παράκαιρον πλέον, κ. Β Καμπιλανκᾶ.—Ἀγγλικά, ἐὰν εἶνε κοπὰ καὶ σύντομα, στεῖλτε μου κ. Κ. Γ. Ι , τὸ πεζὸ δὲν εἶνε καλό.—Νὰ περιμένετε νὰ δημοσιευθοῦν τὰ ἐγκεκριμένα σας, κ. κ. Δ. Ὁμόνη καὶ Ὠραιοπαθῆ Ὑπολογαγέ. —Σᾶς πιστεύω, δὶς Φέλη, μόνο ποὺ πρέπει νὰ μοῦ τὸ ξανοστείλετε, γιατὶ δὲν τὸ ἐκράτησα.— "Ἂν θέλετε ἐπὶ πληρωμῇ κ. Π. Α. Κ., θὰ ὑπολογίσετε πρὸς 10 λεπτὰ τὴν μίαν τὰς 183 λέξεις του. —Τὸ δικό σας θὰ κοστίσῃ 10 δρ. κ Χ. Μήλα, ὅπως καὶ τὸ δικό σας, κ Γ. Παπαδόπουλε.

Ἐκεῖνο ποὺ μ' ἐνδιαφέρει, κ. Κ. Δεδούση, εἶνε ὅτι ἀναγνωρίζετε τὸ Ἡμερολόγιον τῆς «Σφαίρας» «ἀριστοεργηματικὸν καὶ πλουσιώτατον» ἀπὸ ἀπόψεως περιεχομένου. Μὲ τὴν σημερινὴν ἀκρίβειον καὶ ἐλλειψιν εἰδῶν, ἦτον ἀδύνατον νὰ τοῦ δοθῇ πολυτελεστέρα ἐμφάνισις εἰς τὴν ἰδίαν τιμήν Μόνον μὲ τὸ δέσιμό του κοστίζει 2 δρ. κατ' ἀντίτυπον Δὲν ἔχετε ἄλλως τε παρὰ τὰ κόμετε μιὰ βόλτα εἰς τὰ βιβλιοπωλεῖα διὰ νὰ πεισθῆτε ὅτι τόμον ἀναλόγου δεσίματος, χαρτιοῦ, πυκνοτυπώματος καὶ ἀσφαλῶς ὄχι ἀναλόγου περιεχομένου, δὲν θὰ εὕρετε εἰς τιμὴν ἀνάλογον. Ἀτυχῶς τόσα πολλὰ ἀντίτυπα ποὺ μᾶς ζητεῖτε διὰ τὴν Ἀμερικὴν δὲν ὑπάρχουν πλέον. Μᾶς μένουν μόνον περὶ τὰ 75 τὰ ὁποῖα κρατοῦμεν διὰ τοὺς ἐδῶ ἀναγνώστας μας, ὅπου ἔχομεν ὑποχρέωσιν.

Ο ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗΣ

ΤΗΛΕΦΩΝΗΜΑΤΑ

Γ. Τσιούλαν. Ἡ ἐπιστολὴ ποὺ γράφετε δὲν ἐλήφθη. —Κ. Ε. Τὰ ταχυδρομικὰ ἔξοδα καὶ τοὺς φακέλους.—Κλορέλ. Διὰ τὴν ἐρώτησιν δὲν ἐστείλατε τὸ ἀντίτιμον.—Ι. Δελαμοβίκ. Εἰς τὰς ἐπιστολάς σας νὰ βάζετε καὶ γραμματόσημον. —Κ. Νάπον. Ἡ σταλεῖσα δημοσίευσις εἶνε ἀκατάλληλος.—Γυμνασ. Σύρου. Τὸ ψευδώνυμον ποὺ ἐστείλατε εἶνε ἐγκεκριμμένον δι' ἄλλον. Ἡ κατοχύρισις στοιχίζει δραχ. τρεῖς καὶ 50 καὶ ὄχι μία δραχ. ποὺ ἐστείλατε.—Α.Νανίαν. Δὲν ἔμεινε ὑπόλοιπον.—Ἄννα Θεμενάκη. Σᾶς ἐγράψαμεν ὅτο φορὰς ὅτι δὲν ἐλάβομεν τέτοιο γράμμα.— Ν. Παπαγιωνιαν. Ἐξεφλησις ἐλήφθη.

Ἐλήφθησαν αἱ συνδρομαὶ τῶν κ. κ. Σωτ. Γεωργακοπούλου, Στεφ. Κούστα, Δημοσθ. Γεωργακοπούλου, Σ. Στούπη, Ι. Κοντοτάση, Δ. Κουτσοβόλου, Ζαχ. Παπαδάκη, Ν. Γιασοτρίδη, Κοσμᾶ Ἀθανασίου, Βασ. Μακρῆ, Ι.Βουργουράκη.

ΤΑ ΙΔΙΑΙΤΕΡΑ ΤΩΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ

10 ΛΕΠΤΑ ΕΚΑΣΤΗ ΛΕΞΙΣ

Νέος τελειόφοιτος ἐμπορικῆς Γαλλικῆς σχολῆς ἀνταλλάσσει c. p. καὶ αἰσθηματικὰς ἐπιστολὰς μὲ νέους καὶ δεσποινίδας πανταχόθεν ἑλληνιστὶ γαλλιστί. Ἀπόλυτος ἐχεμύθεια. Εἰς ἀγραμμάτους δὲν ἀπαντῶ. Γράψατε «Κατακτητὴν καρδιῶν», θυρὶς 21, γραφ. «Σφαίρας».

—Ἀνταλλάσσω c. p. καὶ ἐπιστολὰς πανταχόθεν. Γράψατε «Σομψών», θυρὶς 40, γραφεῖα «Σφαίρας».

—Σπυρίδων. Δὲν εἶμαι κύριος καθὼς ἐνομίσατε ἀλλὰ δεσποινίς. Γράψατε διεύθυνσίν σας ἐὰν εἶσθε ἄνδρας ἴνα ἐξηγηθῶ. Φιφικα.

—Κορίτσια, εἰσερχόμενος διὰ πρωτην φορὰν στὸ κομψὸν σαλονάκι τῆς«Σφαίρας» ἀνταλασσω c. p. καὶ ἐρωτικὰς ἐπιστολά, μὲ κορίτσια 18 – 20 ἐτῶν. Γράψατε «Κλαρέλ», p r. Ἀθῆναι.

—Κορίτσια τῆς Ἠπείρου, τρέξατε νὰ παρηγορήσετε διὰ τῆς ἀνταλλαγῆς σας τὸ ἐπὶ τε τρυφερὰν μακραν τῆς πατρίδος του εὐρισκόμενον τετιμημένο Ἠπειρωτικὸ Φανταράκι. Γράψατε «Ἱππότην νυκτός», θυρὶς 44 γραφεῖα «Σφαίρας».

—Καὶόπιν ἐγκρίσεως τῶν συμβούλων διορίζομεν τον «Ἀπειρον» γενικὸν ἀντιπρόσωπον ἐν Μυτιλήνῃ. Ὁ Γενικὸς γραμματεὺς τοῦ Πανελληνιου Συλλόγου Νεολαίας Στόρτ. «Κόμης ντὲ Γερμανοῦ».

—Παρακαλῶ τοὺς ἀναγνώστας τῆς ἀγαπητῆς «Σφαιρας» νὰ μοῦ ἀπαντήσουν μέσῳ αὐτῆς 1ον) Ὁ ἔρως ζῇ μετὰ τὸν γαμον; 2ον) Ὁ ἔρως εἶνε χαρὰ ἢ λύπη; 3ον) Εἰς την σημερινὴν ἐποχὴν ὑπάρχει ἀληθης ἔρως; 4ον) Ποῦ ὑπαρχει ἡ ἀληθης εὐτυχια; ΕΛΣΑ, Πειραιᾶ.

—Μαιρ... Γ.. Ταχυδρομικῶς σᾶς ἀπήντησα. «Ἀπιαστο πουλί».

—Δεσποινίδες Ολ .. Ρ .. καὶ Θεκ. Π... Γνωριζόμεθα ἐκ τῶν προτέρων· μὴ μ' ἐνοχλῆτε μὲ τας ψευδολογιας σας «Ἀπιαστο πουλί».

—Παρακαλεῖται ἡ δεσποινις Μαυ... ἡ παρευρεθεισα ραντεβοῦ φιλης της Θεκ... κήπον Λιβίδου τ' ἀπόγευμα μιᾶς Κυριακῆς μὲ μιὰ ψιλη βροχοῦλα, γράψῃ διεύθυνσιν της στ' «Ἀπιαστο πουλί» καὶ τὸ ὑποχρεώνει μεγάλως. «Ἀπιαστο πουλί».

—Διὰ πρώτην φορὰν εἰσερχόμενον εἰς τὸ κομψὸν σαλονακι τῆ, ὡραίας «Σφαιρας» ἀνταλλασσει ἐπιστολάς, c. p ἑλληνιστί, ἀγγλιστί. Ἀπάντησις ταχίστη. «Πρωτοπαλλήκαρον» Συμ. Λύγκην, p. r Πατρας

—Ἀνταλλάσσω ἐπιστολὰς μὲ δεσποινίδας 15–20 ἐτῶν. Προτιμῶνται Πειραιῶς, Ἀθηνῶν καὶ Λαυρίου. «Μόρτης Λαυρίου», p. r. Πειραιᾶ.

—Ἀνταλλάσσω ἐπιστολὰς καὶ δελτάρια μὲ κυρίας καὶ δεσποινίδας. Γραψατε «Μαῦρον Ἱππότην», θυρὶς 41 γραφεῖα «Σφαίρας».

—Ἀνταλλάσσω ἐπιστολὰς καὶ c. p· μετὰ δεσποινίδων πάντοχόθεν. Σκοπὸς ἱερος. Ἀπαντῶ ἀμέσως.Γραψατε«Κουκουμπίνον»p.r. Σμύρνη.

—Ἐρωτευμενη Μαργαρίτα, Κιτινακι· διατὶ δὲν ἀπαντάτε; Ἔγραψα δίς. Σπυρ. Παππᾶς

—Ἀνταλλάσσω c. p. καὶ ἐρωτικας ἐπιστολὰς μὲ δεσποινίδας. Προτιμῶνται Ἀθηνῶν, Χαλκιδος, Λαμιας. Γραψατε «Ω· Ω. Ω.» p. r. Ἀθῆναι.

—Νέος ἡλικίας 25 ἐτῶν ἐγκατεστημένος ἐν Κωνσταντινουπόλει μὲ λαμπρον μέλλον, ἐπιθυμεῖ νὰ συνάψῃ ἀλληλογραφιαν μὲ δεσποινίδας 18 –25 ἐτῶν καλῶν οἰκογενειῶν καὶ μὲ ἐξαίρετον καλλονήν. Γνωριμία δια φωτογραφίας. Αἱ ἐπιθυμοῦσαι δύνανται δι' αἰτήσεώς των νὰ ζητῶσι τὴν διευθυνσιν μου παρα τῇ διευθυνσει τῆς «Σφαιρας».

—Δεσποινίδες Θεσσαλονίκης, Ἀθηνῶν, Βόλου, Καρδίτσης, Σερρῶν, Δεδεαγατς καὶ Ἀδριανουπολεως Δεχομαι ἐπιστολὰς—θέμα συζητησεως— Ποία προτερήματα γυναικος πρέπει νὰ προτιμουν οἱ ὑποψηφιοι. Γραψατε Μ Γρίφον p r. Δεδεαγατς.

—Ἀνταλλάσσω πανταχόθεν c. p. καὶ ἐπιστολὰς μὲ νέους, κ ι δεσποινίδας. Γράψατε «Μανιακόν» p. r. Μυτιλήνη.

—Νέος ἡλικιας 25 ἐτῶν ἐξασφαλίσας σοβαρὰν θέσιν μονιμον ἐπιθυμεῖ ἀποκατάστασιν μετὰ δος ἢ χήρας ἀνεπιγράφου, ὡραίας καὶ σοβαρᾶς οἰκογενειας ἀπὸ 17 20 ἐτῶν. Ἡ ἐπιθυμουσα ἀς γραψῃ Νικολαον Κατσιμάδον p. r. Ἀθῆναι.

—Ἐπι τέλους ἤλθον καὶ ἀνταλλάσσω ε. p. μὲ παντας καὶ πασας. Μ. Ρ. Τριανταφύλλου θυρὶς 45 Γραφεῖα «Σφαίρας».

—Θεον του ἔρωτα .. Μὲ ἀνακαλύψατε χάλ χά ἐσκεφθῆς καλά τι ἔγραψες; κριμα ποὺ ἐλάβαμε μιὰ καλὴ ἰδέα για σᾶς. κρίμα Ι. Α. Φ.

—Ἀλληλογραφῶ μὲ ἀπαξάπαντας εἰς Βόρειον Ἤπειρον. Γραψατε Στέφανον Ρεπανᾶν Κοζάνην Grèce.

—Μιμη μου ἀπορῶ πῶς δὲν ἐλήφθησαν ἔτι δύο ἐπιστολαί μου. Χωριατοπούλα.

—Προσφυγοπούλα ἀνταλλασσει c. p. καὶ ἐπιστολὰς μετὰ πάντων. Προτιμῶνται Θράκης «Πικραμένη Προσφυγοπούλα» p r. Καλλάρια.

—Ἀνταλλάσσω c. p. μὲ δεσποινίδας, Προτιμῶνται Βόλου, Θεσσαλομίκης. Χαλκίδος. Βεροίας, Ἀθηνῶν. Σκοπὸς ἐρωτικὴ φιλία «Τσιγαράκι» p. r. Αἰκατερίνην.

—Ἀνταλλάσσω c. p. πανταχόθεν μὲ δεσποινίδας 17 25 «Τριανταφυλλον» p.r.Αἰκατερίνην.

—Ἀνταλλάσσω c. p. καὶ ἐπιστολὰς μὲ νέους κυρίας καὶ δεσποινίδας Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς. Ἀπάντησις ταχεῖα ἐλληνίστεια καὶ ἐχεμύθεια ἀπόλυτος. «Μπολσεβίκος» θυρὶς 46 Γραφεῖα «Σφαίρας».

—Νέος πρὸς διασκέδασιν τοῦ μονοτόνου βίου ἀνταλλάσσει ἐπιστολὰς μὲ νεαρὰς κατὰ δεσποινίδας καὶ σοβαρὰς χήρας. «Ἀπωλεσθὲν ὄνειρον» p. r. Αἴγιον.

—Ἀλληλογραφῶ πολυγλωσσικῶς. Σκοπὸς ἱερός. Κωνστ. Σεορβετᾶς Πέτα Ἄρτης.

—Σταικτὶ Αὐτοκίνητο, Κόμη ντὲ Γερμανοῦ καὶ Σια θάλαττα θαλάττεσσα... Ὁ Σύλλογος ἐξώκειλεστὸ Μενέδι. ΛΕΥΚΟ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟ.

—Εἶμαι θῦμα ἔρωτος καὶ ἀνταλλάσσω c. p. Ἰούλιος Πασχάλης Κέρκυρα.

—«Νύμφη Πορνισσοῦ» διατὶ σιωπᾶτε Γ.

—ΑΝΤΑΛΛΑΣΣΩ ἐπιστολὰς καὶ c. p. μὲ νέους καὶ νέας πανταχόθεν. ΛΕΥΚΟ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟ. θυρὶς 16 Γραφεῖα «Σφαίρας».

—Τὴν δα Νίτσαν φοιτήσασα εἰς τὸ Ἀρσάκειον Πατρῶν κατὰ τὰ ἔτη 16 17-18 ἤδη διαμένουσαν εἰς Αἴγιον παρακαλῶ ἀτκαντήσῃ εἰς τί ὀφείλεται ἡ τόση σιωπή της Δ. Σ. Π. Στρατονομία Π Μεραρχίας Τ. Τ 907.

—Ἐ. Σεῖς ποὺ ἐνοχλῆτε τὴν Φιφίκα μου νὰ πιάσετε γιατὶ θὰ βρεθῆτε μπερδεμένοι.ΛΕΥΚΟ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟ.

—Δεσποινὶς Ἰουλία. Ἡ ὄντως βαρεῖα φράσις μου δὲν ἀπευθύνετο πρὸς ὑμᾶς ὡς ἀσφαλῶς θ' ἀντελήφθητε ἀλλὰ πρὸς τὸν φίλον μου Ι. Μ. «Θεὸς Ἔρωτος».

—Ἕνας κύριος μὲ γιαλάκια ἐκ Μεγάρων ἂν δὲν ἔχει μίαν δραχμὴν διὰ νὰ ἐγκρίῃ ψευδώνυμον εὐχαρίστως νὰ τοῦ δώσω ἕνα καὶ νὰ μὴν ἐνοχλῇ τὰ παιδιὰ τοῦ p. r. ζητῶν ἐπιστολὰς ὑπὸ ψευδώνυμον ποὺ δὲν τοῦ ἀνήκει. «Μανιόδης Καπνιστής».

—Γιὰ ἀνάμνησι στὴν ἐορτή σου. Γιὰ τὸ χρυσό σου ὄνομα γιὰ τὴ χρυσὴ γιορτη σου ἀνθοσπαρμένον εὐχομαι τὸ δρομο τῆς ζωῆς σου. Μὲ ξεχασες; Γιατὶ ἔταυσες νὰ μοῦ γράψῃς «Μαραμμένο Γαρδένια».

—ΡΑΒΕΓΚΑΡ 25Α14, 652. 17. 943.

ΕΥΘΥΜΟΓΡΑΦΙΚΗ ΣΕΛΙΣ

Ὁ Μπερούσης στὸ Λονδῖνο

ΤΑ ΔΟΥΛΙΚΑ ΣΤΗ ΣΥΝΔΙΑΣΚΕΨΙ

Περδίκω μ' π'λί μ' ἔχε τ'ν εὐκή μ'
'Αφίνου τοὺ Παρίσ' ἰτοότ' τὴ στιγμὴ
κὶ μέσ' σὶ τόσους πόνους κι' ἀναστιναγμοί,
Τρεβιάτα μ' Περδίκω, ἰν καλπασμῷ τοὺ δίν'
κὶ πάου στοὺ Λονδίν'.
Στὴ Συνδιάσκιψι κ'ἰγὼ θὰ μπῶ νὰ δώκου γνώμ'
περὶ τοὺ δόλιου δουλικῶν- Περδίκω μ' σεγγνώμ'.
Θέλουν κι' αὐτίνα λύτρουση κὶ τ'ν ἰπέκτασί τ'ς,
θέλουν τ'ν ἀναγέννησι, θέλουν κὶ τ'ν ψυχρή τ'ς.
θέλουνι ζώνη εὐδέτερη νὰχουν οὐλογυρά τ'ς
νὰ μὴν παρᾶβιάζουντι κουτὲς τὰ σύνουρά τ'ς!
Θέλουν νὰ βάνουν ἀντρικὰ τοὺτέστι παντελόνια,
κὶ πέλλο φυσαρμόνισα, βελάδα κὶ γαϊόνια,
Θέλουνε τἀχ'νὶ κὶ στρατό, μὲ κὶ τὸ ἰπτικό τ'ς
κὶ λόχο τοὺν πυροσβιστῶν καθιαυτὸ δικό τ'ς,
θέλουν κὶ νὰν τ'ς σέβουντι ἰμεῖς οἱ ἄντρις οὐλ'.
ὅτι τὰ δόλια δουλικὰ δὲν εἶνι πλιέουν δοῦλ'!
Κ' ἰνῶ ζητᾶνι οὐλ' αὐτὰ νὰ γίνουν ἕνα-ἕνα
ποιοὺς ἄλλους θἄναν ἄξιους νὰ πάη ἀπὸ μένα;
ποιοὺς ἄλλους ἀπὸ μένανε ξέρ' τὰ μυστικά τ'ς
κὶ τὰ ἰσουτιρινά τ'ς,
κὶ εἶδι κ' ἰμελέτησι τ'ν περιφέρειά τ'ς;
'Ιγὼ μανάχα οὐ ἐρ'μους ἰπῆγα κὶ στ'ν Νίκαια
κ'ὑπερασπίστηκα δεινῶς τὰ δουλικά τ'ς τὰ δίκαια
κ' ἰγὼ μανάχα ἔφαγα τὰ ὦμορφα τὰ νειᾶτα
στοὺ ζήτημα τσὺ δουλικό, Περδίκω μ' Τραβιάτα!
Τοὺ λ'πὸν δὲν ἦταν δυνατό...κὶ τούτου δεδομέν'
θὰ πάου στ'ν Συνδιάσκιψι κ' ἰκεῖ σὶ περιμέν'.
Τώρα θὰμ'πῆς κολλίτερα μέσ'στοὺ Παρὶ νὰμείνου
ἴσους κι' «ἀνθκιθύμητους» νὰ εἶμι στοὺ Λουνδίνου.
Φέε τὴγλῶσσα σου, μωρή, κὶ τέτοια δὲ συμβαίνουν
οὐλοι φουβᾶντ' ἰμένανε, ξερσὶ μπροστάμου μένουν
κὶ θὲς δὲ θές,
Περδίκω μ'
θὲ πάου ἰγὼ
ξιφὶρ μπαλαὶρ
κὶ στοὺ Λουνδίνου
θὰ φανῶ
κι' ἀποὺ ζαγάρ'
θὰ γίνου σέρ.
Πᾶψι, λοιπόν,
κὶ μὴ δαγκᾶς,
Περδίκω μ',
σὸν τοὺ φείδ'
κὶ δέσ' εὐκὴ
στοὺ Μήτρου σου
νὄχη καλὸ τοξείδ'.
Κι' ὄντες πάλαι πίσου ἔρθουθὰ ξαναγενοῦμε δύου
κὶ γιὰ τ'ν ὥρα γειὰ σ' κι' ἀντίου.

Μήτρους Κουρ'νόγαλους

ΤΑ ΝΕΑ ΘΕΑΤΡΙΚΑ ΕΡΓΑ

ΓΙΑ ΝΑ ΜΗ ΤΟΝ ΞΑΝΑΔΗ

ΤΡΑΓΩΔΙΑ ΣΕ 8 ΠΡΑΞΕΙΣ

Α') 'Η μικρούλα ἀπ' τὴν κοιλίτσα
τῆς μαμᾶς της μόλις βγῆ
θὰ δηλώση ἐκισήμως
ὅτι θέλει νά... τὸν δῆ...

Β') Στὸ σχολειὸ εἶνε κλεισμένη,
μὰ ἀφίνει τὴ σπουδὴ
καὶ στὸ Ζόππειο πηγαίνει,
γιατί... θέλει νὰ τὸν δῆ...

Γ') Στὴν ὁδὸν Ἑρμοῦ ψωνίζει
τὰ μαιζού της, δηλαδὴ
τὸ κορμάκι της στολίζει,
γιατί... θέλει νὰ τὸν δῆ...

Δ') Κάποιοι νέοι τὴν πειράζουν
κι' αὐτὴ ἀνάβει σὰν δαδὶ
κι' ἔτσι τὴν ἀραβωνιάζουν,
γιατί... θέλει νὰ τὸν δῆ...

Ε') Κι' ὕστερ' ἀπὸ ἕνα μῆνα
τὴν παντρεύουν, ἐπειδὴ
λέγανε μέσ' στὴν 'Αθήνα,
ὅτι... θέλει νὰ τὸν δῆ..

ΣΤ') 'Αλλὰ παίτοι παντρεμένη
σ' ἄλλον δίνει τὸ κλειδί,
γιατ' εἶνε καλοθρεμένη
κι' ὅλο θέλει... νὰ τὸν δῆ..

Ζ') Κ' ἔτσι ὁ ἄντρας τὴν μπατσίζει,
μὰ ἐκείνη εἶνε παιδὶ
καὶ τὰ ἴδια ξαναρχίζει
γιατί... θέλει νὰ τὸν δῆ...

Η') Ὡς που ὁ σύζυγος θυμώνει
μὲ αὐτὴν τὴν ἀναιδῆ
καὶ μιὰ μέρα τὴν σκοτώνει
γιὰ νὰ μὴ τὸν ξαναδῆ!...

Ο ΠΟΝΤΙΦΗΣ

Τ' Βράμη τὰ παιχνίδια

ΧΑΝΟΥΣΕΝ

Σὰν πολλοὶ σαλιάρηδες πέσανε τώρα τελευταῖα στὴν 'Αθήνα, ρὲ Μανιῶ ἀτθίδα καὶ χαριτόβρυτη, καὶ μοῦ φαίνεσται πῶς ὥρα εἶνε ν' ἀρχίσω τὰ στραπάτσα καὶ τὶς πρασινάδες πάλι. Δὲ μᾶς ἔφτανεν ὅλοι οἱ Ρόσσοι τοῦ Βράγκελ, οἱ Παριζιάνες τοῦ καμπαρέ, κι' εἰ πόλισμαν τῆς ἐγγλέζικιας ἀστυνομίας —δεξιὰ τὴ μύτη σου, κύριος!—ποὺ δὲ μᾶς ἄφηκαν σπίτι νὰ κάτσουμε καὶ σαντάν νὰ ξεφράξουμε τὸ εἴστημά μας, μόνο πλάκωσε τώρα κι' ἕνας ἐξ Δανιμαρκία ταχυδαχτυλουργός, ντετεχτίβας, ὑπνωτιστὴς—σαχλὲ ὁλὲ καὶ συντροφιὰ μὲ λίγα λόγια!— 'Αναπαλέβει λέει τοὺς λωποδύτους μὲ τὴ μυρουδιά, τὶς καρφίτσες μὲ τὸ κερὶ καὶ τοὺς ψύλους στ' ἄχερα μὲ τὸ μανουάλι. Καὶ ὑπνωτίζει, λέει, τοὺς ἀνθρώπους, τοὺς κάνει μέντιουμ—κομέντιουμ διάβαζε— καὶ τοὺς βαίνει νὰ κάνουνε ὅ,τι θέλει. Ρὲ δὲν τὰ παρατοῦπα, ρὲ κύριος, αὐτὰ τὰ εὐτράπελα καὶ σαχλαμαρουιδές! Κριθάρι σοῦ πέρασ' ἀπ' τὴν ἰδέα πῶς τρῶμε μεῖς οἱ Ἕλληνοι γιὰ λιναρόσπορο; 'Αν εἶσαι ταχυδαχτυλουργὸς μὲ ἰδέα, σ' ἔχω καλόνε νἄρθης ἐδῶ στοὺ Ψυρρὴ νὰ παραβγοῦμε ἕνα χεράκι στὶς σκαλέτες. Νὰ πιάνης τὴν τράπουλα καὶ νὰν τηνε πιάνη μερμηρία, νὰ κόβης τὰ χαρτιὰ καὶ νὰ κόβουνται ὄπατα καὶ σορτοφόλια, νὰν τοὺς φέρνης ὅλους φάτσα καὶ στὸν πρῶτο λέκο καὶ νὰ μαζεύης τὰ ὄβολα μὲ τὴ σέσουλα —ξηγιέμαι διεξοδικῶς; Κι' ἂν εἶσαι πνεματιστής, νἄρθης νὰ σὲ ξηγήσω γὼ περὶ γυναῖκα τὰ στρίβης τὸ χρουσούζικο, νὰ βαίνης τὸ ζερβί σου χέρι στὴν κοφτὴ τσέπη, γιὰ νὰ φαίνουνται τὸ ζουνάρι κι' ἡ καδένα, κι' ὅσσερις νὰ κυττᾶς τὸ θήλεο ἀσκαρδαμυκτὶς καὶ νὰν τὸ βαράη ὁ ἔρωτας κατακούτελα νὰν τοῦ κραίνης καὶ νὰν τὸ πιάνη σεληνιασμός, ν' ἀκλόνης σὰ σκηδούργια του καὶ νὰ πέφτη χάμου νὰ σκαράζη, νὰν τὸ πιάνουν ἀσπαζμοί! Τέτοια νὰ σὲ ἰδῶ νὰ κάνης καὶ νὰ σοῦ βγάλω τὸ κοπέλλο μου, ὄχι νὰ μοῦ κουβεντιάζης περὶ ὑπνωτισμὸς καὶ καμαρολάχανα. Τέτοια μπορεῖς νὰ κάνης; Ὄχι! Ἔ, ἄντε νὰ μοῦ χάνουσαν τὸ λοιπό, γιατὶ μᾶς παραγέμισες ἀλογόμυγες! —Τοῦ κόπα ἄφε σβῶσε, ρὲ Μανιὲ παριαλλές; Ο ΒΛΑΜΗΣ

ΣΤΙΧΟΙ ΤΟΥ ΚΑΡΡΟΥ

(ΗΓΟΥΝ ΟΜΙΛΙΑΙ ΕΠΙΚΑΡΡΟΙ)

'Αποκρέας
εἰσελθὼν
καὶ κρῦον
κοιὰν
πυγερὸν
μετὰ χιονιμφέδας
ἦκεν ἀποκρυάδας
τὸ ὁποῖον
καιρὸς γλυκύδιον.
Πέτυχεν γοῦν
φουκαρεῦ
'Αγκαθαγγελεῦ
ἄκαν τὸ σεσυνεῦ
φιλιαεῦν ὀξέον
διὰ τὸ χουνάριον
τῶν ἀλλοτρίων
τὸ ὁποῖον
πρὸς ἀγόρασιν σερπαντίνες καὶ κομφετίαν
κοινῶς χαρτοπόλεμος
καὶ ἤρχισεν τὴν πρόγγαν,
ἄχρις οὗ σὲ καταλάβῃ σουτόλαιμος,
καὶ μεταμφιεσάμενος μετ' ἀνὸς δομίνου
ἄνευ θηλέου γένους
ρενδίκολον τῶν σκυλλέων γίνου,
ἤγουν μασχαρέας—μασχαρᾶς,
καὶ οἰκονομίαν κεριαλῶ
εἰς τὰς καλπαζέας—καλπαζᾶς
τὸ ὁποῖον
καὶ οὕτω μαθεῖς μετὰ καὶ ἄνευ κρασίου.

Ὁ 'Αγκαθάγγελος

Τὰ ἐωεισόδια τοῦ Γιακουμῆ

Ο ΔΡΑΓΟΥΜΑΝΟΣ

"Οφου τα, μ' ἐπήρανε κάτι 'Αμερικάνοι,
πούρτανε στὸν τόπο μας γιὰ νὰ δοῦν τὶ κάνει-
δφου, ἡ 'Ακρόπολη μὲ τὰ μπιχλιμπίδια της
ἄχου, κ' ἡ γυναῖκα μου μ' οὖλα τὰ παιχνίδι της.
"Οφου τα, μ' ἐπήρανε νὰν τοὺς ὁδηγήσω
κι' οὖλα τὰ ἀρχαῖα μας νὰν τοὺς νὰ ξηγήσω

Πρῶτα-πρῶτα βλέπετε, σ' ἕνα γέρο εἶπα,
τούτη τὴ μικρούτσικη χαλασμένη τρύπα;
τούτη τὴ τοικνίζουνε κι' ὁ ἰδιοκτήτης
σήμερ' ἀπὸ μάστορας εἶνε τραπεζίτης.

"Οφου, τώρα δῆτε κεῖ κείνη τὴν ἀρχούδα
ποὔχει νύχια σουβλερὰ σὰν τὴ καλιακούδα,
πὔχει γλῶσσα μακρὺ χάριν ποικιλίας...
Τουτη ἦταν πεθερὰ τῆς πολυτελείας!
Τώρα νὰ προσέξετε τοῦτο τὸ φανάρι.
ποὔχει δόξα μπόλικη
καὶ μεγάλη χάρι...
Τοῦτο δῶ ποὺ βλέπετε
εἶχε καὶ ψυχή,
γιατί ἦταν σύζυγος
τὴν παλιὰ ἐποχή.
"Οφου! γιὰ προσέχτε τον
τοῦτο δῶ τὸν σπάγγο,
τοῦτος ἦταν ἄνθρωπος
καὶ τὸν λέγαν Γιάγκο,
μὰ δὲν ἦταν πλούσιος
κι' ἀπὸ τῆς στερήσεις
πῆγε κι' αὐτοκτόνησε
μὲ διατιμήσεις.
"Οφου! κεῖ τὸ θέατρο
δῆτε το κὺρ μάπα,
ἐκεῖ μέσα βλέπανε
κάποτε τὸν Πάπα
κι' δσες ἐζητούσανε
νὰ τὸν ξαναδοῦνε
τώρα δὲν μποροῦνε...

Ο ΓΙΑΚΟΥΜΗΣ

ΕΡΥΘΡΑ ΠΟΙΗΣΙΣ

! ! !

Τσαρίνα ἤθελα νἄσουνα εὐτὺς νὰ σὲ σκοτώσω
κ' ἤθελα νἄσουν ροΐβλιο γιὰ νὰ σὲ τσαλακώσω.
Παίρνω τὸ σπλάχνα τοῦ Λενὶν τοῦ Τρόσκυ τὰ τζιέρια,
νὰ σοῦ τὸ ψήσω νὰν τὰ φᾶς μὲ τὰ δικά μου χέρια.
Μιὰ νέα ἐπανάστασι θὰ κάνω στὴ Ρωσσία
γιὰ νὰν τὰ χάσῃ ἡ μάνα σου νὰ πάθῃ ἀφασία
κι' ἐγὼ νὰμπῶ στὴ πάμαρη πούἔχεις τὸ κρεββάτισον
νὰφάω τὴ στεθοῦρες σου, τὴ γλῶσσα σου τὴ μάτισον.
Φωτιὰ θὰ βάνω γύρω σου, φωτιὰ σ'ὅλη τὴ χτίσι,
νὰ ζεσταθῇ ἡ κορδοῦλα σου νὰ μὲ ξαναγαπήσῃ.
Μὴ μαραζώνεσαι καλὲ καὶ μὴν πονῇ ἡ ψυχή σου
κι' ἐγὼ Κοζάκους σοῦ φέρα νὰ παίξουνε μαζῆσου.
Θὰ τσουρουφλίσω τὸ Θεὸ μὲ σίδερα καμμένα
γιατὶ αὐτὸς σ' ἀγάπησε μπροστήτερα ἀπὸ μένα.
Χτύπα βορειὰ τὰ στήθειασου ὅταν θὰ νὰπεράσω
καὶ ξέρνα αἷμα καὶ χολὴ νὰ σιῶ καὶ νὰχορτάσω.

Ο ΜΠΟΛΣΕΒΙΚΟΣ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΤΩΝ ΝΕΟΠΛΟΥΤΩΝ

ΝΕΑΙ ΠΡΟΟΔΟΙ

Μὰ χερὶ κὲ βαρύτιρον μῦτερ μου

Μποκούκ τζουρνόλ ἤγουν ἡμέραι ἔχω νὰ λήψω οὖν ἐπιστόλ νὲ βοὺς κὲ ὡς ἐκ τούτ πολλὺ κὲ τρόπ ἀνησιχέρ παρσκὲ ζεβουζαίρ, τὸ ὁπῆον γλιέπεις πούσες προγρὲς ἔκαμα ὅς τὲ φραντσὲ κὲ τὰ γράφ κὲ τὰ κραίν φαρεσμέν, μὲ κομπρενεβοὺς τούς; μὸν μυτὲρ ἐτ μὰ πατέρ? Κὲ τὸν μονὸν ἀυτό, πέρη ἔκαμμα κὲ πρεσιὲξ προὸδ ἰς τὸν μουζὶν, τὸ ἐπῖδ παιζοῦ μαιντεναντ μετὰ μπρίο τὸ φωνογράφ κὲ τὸ λατέρ, δηλαδὴς ρομπία, κὲ νὰ ζεσουῖ ἐβγαινές, ἀμηλῶν ὅλω κὲ μαὶ τὸ κήριος, κὲ εἰς τὴν πλεθεντικήν, τὸ ὁπῆον κίρες ἐπερέτυ μου, ζεβουπρίς ζεῦξον τὴν κερίαν ἔμεξαν ὅς τοὺς κερίους ἀλόγους μου, καθότη ἀστόχισον νὰ σεὶ γράψω ὅτη ἐ μὸν ἐκούξ, κυνὸς σύζης, μοῦ ἀγόρασσε οὖν ἀμάξ μετὰ δύο ἀλόγατα κὲ τέσερις ρόδαι πούρ νὰ ἐπαγένο εἰς τὸ προμενὰν ἔφιμον.

Ζεβουζαμπρὰς εἰς τὸ στόμιόν σου τοντρεμένε μετὰ διαλείψεως καὶ ἄβὲκ συμπαθιὲν

ἡ βότρ φίλλ *μαδὰμ Γκρεφοὺλ*

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ Ε. ΚΡΑΝΙΩΤΑΚΗ, ΑΡΣΑΚΗ 2